

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Ndt/19/2017
Identifikačné číslo spisu: 9017200150
Dátum vydania rozhodnutia: 18. októbra 2017
Meno a priezvisko: JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9017200150.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci proti obžalovanému L. Y. a spol. pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. a iné, o návrhu prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, doručeného 6. septembra 2017, na odňatie a prikázanie veci inému súdu podľa § 23 Tr. por. na neverejnom zasadnutí 18. októbra 2017 rozhodol

r o z h o d o l :

Trestná vec obžalovaného L. Y. a spol. vedená pod sp. zn. 5T 1/2017 Krajskému súdu v Banskej Bystrici sa odníma a prikazuje sa Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica.

O d ô v o d n e n i e

Špecializovaný trestný súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica rozsudkom z 30. marca 2016, sp. zn. BB-3T/32/2014, uznal obžalovaných za vinných v skutku 1)L. Y., R. H. a V. L.zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák., v skutku 2)L. Y. z trestného činu vraždy formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. a/, § 219 ods. 1, 2 písm. f/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 13/1998 Z. z.,R. H.z trestného činu vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, 2 písm. f/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 13/1998 Z. z.,W. Z.z trestného činu vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, 2 písm. f/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 13/1998 Z. z.,v skutku 3)L. Y.z trestného činu všeobecného ohrozenia formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. a/, § 179 ods. 1, 3 písm. a/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 13/1998 Z. z.,V. L.z trestného činu všeobecného ohrozenia formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 179 ods. 1, 3 písm. a/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 13/1998 Z. z.,v skutku 4)L. Y. z trestného činu vraždy formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. a/, § 219 ods. 1, 2 písm. c/, f/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 13/1998 Z. z.,F. N.z trestného činu vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, 2 písm. c/, f/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 13/1998 Z. z.,v skutku 5)L. Y. z trestného činu vraždy formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. a/, § 219 ods. 1, 2 písm. a/, c/, f/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 129/1998 Z. z.,V. L. z trestného činu vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, 2 písm. a/, c/, f/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 129/1998 Z. z.,R. H.z trestného činu vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, 2 písm. a/, c/, f/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 129/1998 Z.

z.,v skutku 6)L. Y.z trestného činu čin vraždy formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. a/, § 219 ods. 1, 2 písm. c/, f/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 10/1999 Z. z.,V. L.z trestného činu vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, 2 písm. c/, f/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 10/1999 Z. z.,v skutku 7)L. Y.,z trestného činu vraždy formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. a/, § 219 ods. 1, 2 písm. c/, h/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 183/1999 Z. z.,V. L.z trestného činu vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, 2 písm. c/, h/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 183/1999 Z. z.,R. H. z trestného činu vraždy formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. c), § 219 ods. 1, 2 písm. c), h) Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 183/1999 Z. z.,W. Z.z trestného činu vraždy formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. c/, § 219 ods. 1, 2 písm. c/, h/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 183/1999 Z. z.,v skutku 8)L. Y.z obzvlášť závažného zločinu ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, §§ 155 ods. 1, 2 písm. c/, ods. 3 písm. a/, 140 písm. c/, 141 písm. a/ Tr. zák., v skutku 9)L. Y.z obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa §§ 221 ods. 1, 2, 4 písm. b/, 141 písm. a/ Tr. zák., na skutkovom základe, že skutok 1) L. Y. s prezývkou „N.“ alebo „W.“ využijúc svoje skúsenosti z pôsobenia na pozícii "pravej ruky" W. M., považovaného za zakladateľa a šéfa zločineckej skupiny vystupujúcej pod názvom „M.“, ktorá pôsobila od presne nezisteného času minimálne od roku 1997 najmä v Bratislave a v západnej časti územia Slovenskej republiky, krátko po smrti W. M. dňa 7. februára 1997 prebral riadenie tejto zločineckej skupiny, tým spôsobom, že:- určil ako najvyššie postavený člen zločineckej skupiny teritoriálne rozdelenie skupiny, a to pre - Y. Z. oblasť časti mesta Bratislavy,- R. H. s prezývkou „O.“, oblasť Záhoria a okolia, kde tento až do roku 2006 ďalej organizoval a koordinoval podriadených členov, medzi ktorými bol aj X. O., ktorý prevzal túto činnosť v presne nezistenom čase v roku 2006 a riadil časť skupiny v uvedenej oblasti do presne nezisteného času roku 2008,- B. K. oblasť Senca a okolia, ktorý až do svojej smrti dňa 06.06.2004 organizoval a koordinoval podriadených členov medzi nimi aj W. Z., ktorý túto činnosť prevzal po smrti B. K.,- priamo riadil členov svojej ochranky a to najmä V. Z., V. J., W. N., W. V., V. B., F. F., pričom V. Z. rozdeľoval podľa pokynov L. Y. pravidelné finančné odmeny pre členov skupiny a riadil členov ochranky a ďalších jemu podriadených členov zločineckej skupiny L. E. a X. G.,- riadil po celý čas celú zločineckú skupinu z najvyššej úrovne hierarchie, dával pokyny a koordinoval podriadených vyšších riadiacich členov zločineckej skupiny, ktorými boli Y. Z., R. H. a W. Z. ktorí ďalej organizovali jednotlivé relatívne samostatné štruktúry skupiny, kde z hľadiska postavenia v hierarchii v skupine:- priamo podriadenými členmi Y. Z. boli O. L., J. I., L. O. a W. L., ktorí usmerňovali členov, ktorými boli B. X., W. K., B. Z., W. O., W. O., ďalším priamo podriadeným členom Y. Z. bol B. W., ktorý bol nadriadený ďalším členom, ktorými boli G. W. a I. M., ktorí usmerňovali ďalších členov, ktorými boli W. B., V. Z., W. Z. a V. O. a činným pre túto časť zločineckej skupiny bol B. W. a O. M.,- priamo podriadenými členmi R. H. bol X. O., O. H. do jeho úmrtia, G. H.,- priamo podriadenými členmi W. Z. boli L. L. a F. Z., ktorý ďalej usmerňoval a bol nadriadeným ďalším členom, ktorými boli L. Z., W. Z., J. N. a L. Q., činnými najmä pre túto časť zločineckej skupiny boli N. M., R. N. a Z. E., L. Y. a R. H. boli členmi skupiny od presne nezisteného času najneskôr od roku 1997, V. L. a W. N. boli členmi skupiny od presne nezisteného času najneskôr od roku 1998, pričom všetci menovaní boli členmi skupiny do dňa 25.09.2012, kedy boli zadržaní R. H., W. N. a V. J., pričom L. Y. priamo zadával úlohy R. H., W. N., V. L., ako aj W. Z., V. J., V. Z., B. K. do jeho úmrtia dňa 09.09.2004 a L. L. a spoločne páchali najzávažnejšie trestné činy najmä proti životu a zdraviu,- pričom uvedená zločinecká skupina existovala s cieľom získania najmä finančných a iných výhod páchaním rôznej najmä násilnej a majetkovej trestnej činnosti a jej príslušníci boli zoskupení v jednotlivých úrovniach a stupňoch riadenia a organizácie vo vzťahoch nadriadenosti a podriadenosti, dlhodobo koordinovane páchali zločiny, pričom členovia vo vyššom stupni hierarchie skupiny zadávali členom z nižších stupňov hierarchie pokyny k páchaniu trestných činov, určovali spôsoby ich vykonania, vydávali súhlasy s páchaním konkrétnych trestných činov, od nižšie postavených členov skupiny preberali nezákonne získané finančné prostriedky, s časťou ktorých financovali činnosť skupiny a niektorých členov zločineckej skupiny,skutok 2) W. N. v presne nezistenom čase začiatkom roka 1998, ktorý vtedy pôsobil na najvyššej riadiacej a koordinačnej úrovni v skupine osôb vykonávajúcej trestnú činnosť prezývanej „J.“ pôsobiacej v Banskej Bystrici a okolí, z dôvodu, že poškodený W. B., nar. XX. V. XXXX, patriaci do tejto skupiny bol na úteku a bolo po ňom vyhlásené pátranie, čo ťažko znášal a mal vedomosti o trestnej činnosti W. N. a začal byť preto nespoľahlivý, prostredníctvom F. F. oslovil R. Y. a B. K. s požiadavkou na likvidáciu poškodeného, s čím títo súhlasili a následne kontaktovali L. Y., ktorý z popísaných dôvodov

naplánoval, zorganizoval a rozdelil úlohy páchatelom súvisiace s usmrtením poškodeného a v presne nezistenom čase v období mesiacov apríl až máj roku 1998 F. F. priviezol na čerpaciu stanicu pohonných hmôt v Bratislave poškodeného pod zámienkou, že bude zmenené miesto jeho bývania a budú oslavovať, následne si poškodený presadol do vozidla, v ktorom boli L. Y., R. Y. a B. K. a odviezli ho do chatovej osady rekreačného strediska Senecké Jazerá v katastrálnom území M. na chatu súpisné č. XXX na parcele č. 4597, ktorú zabezpečil na tento účel W. Z., kde ich čakal R. H., W. Z. a V. Z., ktorí boli L. Y. vopred inštruovaní o svojich úlohách pri usmrtení poškodeného, po zvítaní a po vstupe do chaty jedna z osôb poškodenému do pohára s liehovinou naliala rohylnol, ktorým ho omámili, následne ho povalili na zem na chrbát a R. H. mu na ústa priložil handru, cez ktorú mu postupne lial do úst chemickú látku chloroform až pokiaľ poškodený nejavil známky života, potom B. K., ktorý zabezpečil náradie na kopanie, odviezol R. H., V. Z. a R. Y. na miesto v poli v katastrálnom území obce O. Q. na parcelu č. 1480, kde títo vykopali jamu a približne po hodine priviezol B. K. zviazané telo poškodeného, ktoré uložili do vykopanej jamy a jamu s poškodeným následne zeminou zahrabali, čím konaním páchatelov bola priamo zapríčinená smrť poškodeného, skutok 3) L. Y. naplánoval vykonanie usmrtenia poškodeného Ing. S. X., nar. XX. V. XXXX, ktorého považoval za riadiacu osobu konkurenčnej skupiny páchajúcej trestnú činnosť a zadal úlohy V. L., V. J. a V. Z., pričom V. J. zistil, že poškodený navštevuje areál tenisových kurtov v Bratislave na Zlatých pieskoch a L. Y., V. J. a V. Z. sa v presne nezistený deň pred 9. mája 1998 dostavili k areálu tenisových kurtov v Bratislave na Zlatých pieskoch, kde L. Y. s V. J. obhliadli predmetné miesto a zistili, ako vyzerá vstup do areálu tenisových kurtov a následne L. Y. rozhodol, že sa tam usmrtenie poškodeného uskutoční a vykonaná sa nastražením výbušniny pod betónové tvárnice vedúce od začiatku vstupu do areálu tenisových kurtov a určil, že výbušnina sa iniciuje v čase, keď bude uvedený areál poškodený opúšťať, následne ďalší deň pred 9. mája 1998 sa L. Y., V. L., V. J. a V. Z. dostavili vo večerných hodinách po uzatvorení uvedeného areálu tenisových kurtov k tomuto areálu a V. J. a V. Z. dostali od L. Y. úlohu, aby zabezpečovali okolie a informovali L. Y. a V. L. o prípadnom pohybe osôb v okolí areálu, čo prostredníctvom vysieláčiek vykonávali, každý na druhej strane ulice Zlaté piesky smerom od vstupu do areálu, kde predstierali, že venčia svojich psov, ktorých si na ten účel vzali so sebou, L. Y. a V. L. si zabezpečili a so sebou priniesli trhavinu trinitrotoluén s hmotnosťou približne 8 až 10 kg, ktorú zakopali pod betónové tvárnice hneď za vstupnou brámkou do areálu smerom k vstupnej bránke oplotených antukových tenisových kurtov asi 50 cm od povrchu roviny zeme, túto trhavinu opatrili zariadením usposobeným k iniciácii nálože na diaľku a následne po ohlásení ukončenia nastraženia nálože L. Y. prostredníctvom vysielачky V. J. a V. Z., všetci svoje miesta opustili, dňa 9. mája 1998 v obedňajších hodinách sa k blízkosti areálu predmetných tenisových kurtov v Bratislave na Zlatých pieskoch dostavili L. Y., V. L., V. J. a V. Z., kde V. J. sledoval príchod poškodeného zo zástavky električiek pri ich obratisku Zlaté piesky, odkiaľ mal výhľad na príchodziu ulicu Zlaté piesky k areálu tenisových kurtov, V. L. s V. Z. čakali vo vozidle na parkovisku asi 200 metrov od križovatky Cesty na Senec a ulice Zlaté piesky, pričom V. L. mal pri sebe pripravené zariadenie na diaľkovú aktiváciu uloženej trhaviny, L. Y. čakal vo vozidle v záhradárskej oblasti pri jazere Zlaté piesky, v čase približne o 19:00 hod. prichádzal poškodený v motorovom vozidle Mercedes SL 600, čierny kabriolet, evidenčné číslo: Z. XX-XX, k areálu tenisových kurtov, V. J. zatelefonoval túto skutočnosť V. Z., ktorý z vozidla, v ktorom čakal s V. L. vybral bicykel, s ktorým sa V. L. presunul k areálu tenisových kurtov v Bratislave na ulicu Zlaté piesky, kde dňa 9. mája 1998 v čase o 19:40 hod., keď poškodený pešo vychádzal z areálu a prechádzal ponad miesto uloženej trhaviny, túto diaľkovým ovládaním inicioval, čím došlo k enormnému výbuchu, ktorý poškodenému spôsobil mnohonásobnú devastáciu a rozčlenenie trupu, vnútorných orgánov, hlavy a končatín poškodeného, pričom časti tela poškodeného boli rozmetané do značného okolia miesta výbuchu, čím bola bezprostredne spôsobená smrť poškodeného, pričom bolo vydaných minimálne 7 prítomných osôb nachádzajúcich sa v tom čase v uvedenom areáli v blízkosti miesta výbuchu do nebezpečenstva smrti alebo ťažkej ujmy na zdraví a zároveň účinkami výbuchu bolo spôsobené zranenie tam prítomnej poškodenej W. K., nar. XX. I. XXXX a poškodenie pred areálom zaparkovaných osobných motorových vozidiel, V. L. následne z miesta činu unikol na miesto, kde ho čakal L. Y. a odtiaľ odišli, skutok 4) v presne nezistenom čase v období od 9. mája 1998 do 6. júna 1998 L. Y. rozhodol o usmrtení poškodeného F. K., nar. X. F. XXXX, nakoľko poškodený začal preberať aktivity po smrti S. X. a považoval ho za riadiacu osobu konkurenčnej skupiny páchajúcej trestnú činnosť, v ktorej poškodený začal mať dominantné postavenie, L. Y. touto činnosťou poveril R. Y. a F. N., s ktorými sa najskôr v presne nezistenom čase

v období mesiacov apríl a jún 1998 opakovane v priestoroch kultúrneho zariadenia Bobycentrum v Českej republike v Brne na ulici Sportovní 2/a stretol W. N. a prezentoval im potrebu odstrániť poškodeného, ktorý im uviedol, že poškodený sa pridáva na nesprávnu stranu, k nesprávnym ľuďom a preto je ho potrebné usmrtiť, kde túto požiadavku opakoval viac krát pri rozdielnych stretnutiach s presviedčaním, že s odstránením poškodeného určite súhlasí aj W. J., F. N. a R. Y. súhlasili, že usmrtia poškodeného, pričom spôsob vykonania činu naplánoval L. Y. a následne F. N. a R. Y. sa dňa 6. júna 1998 v blízkosti hotela CKM Junior v Bratislave na Drieňovej ulici 14 stretli s poškodeným a v nočných hodinách sa presunuli do baru „Royal club“ v Bratislave na Jelačičovej ulici, s ktorým tu zotrvali do skorých ranných hodín dňa 7. júna 1998 a následne spoločne odišli na motorovom vozidle, s ktorým sa presúvali po štátnej ceste vedúcej z obce Ivanka pri Dunaji smerom k rázcestiu Bratislava - Senec, pričom vo vzdialenosti 145 metrov od uvedeného rázcestia z dôvodu vykonania malej potreby dňa 7. júna 1998 v čase o 02:15 hod. zastali, R. Y. a F. N. vystúpili z vozidla za poškodeným a následne opakovanými výstrelmi z malej vzdialenosti R. Y. revolverom kal. 38 Špecial a F. N. zo samonabíjacej zbrane kal. 7,65 mm, zasiahli poškodeného do oblasti hlavy, krku, trupu a ľavej hornej končatiny najmenej šesť krát a spôsobili mu poranenia hlavy, mozgu, krku a ľavej hornej končatiny, čím došlo k zlyhaniu pre život dôležitých centier mozgu, čo bezprostredne zapríčinilo jeho smrť, po čom ho zosunuli do priekopy vedľa cesty a odišli na neznáme miesto, začo bola F. N. a R. Y. vyplatená W. N. odmena vo výške 100.000,-Sk, (3.319,39 €), ktoré v Brne pred Bobycentrom prevzal R. Y., skutok 5) L. Y. naplánoval vykonanie usmrtienia poškodeného L. X., nar. XX. F. XXXX, ktorého považoval za riadiacu osobu konkurenčnej skupiny páchajúcej trestnú činnosť a v súvislosti s tým zadával úlohy V. L., R. H., V. J. a V. Z., zároveň zabezpečil informáciu, že L. X. chodí pre svoje dcéry na X. X. v Bratislave k svojej bývalej manželke a v presne nezistenom čase pred dňom 4. októbra 1998 dal úlohu V. J. a V. Z., aby vykonali pri bydlisku bývalej manželky L. X., s ktorou nežil v spoločnej domácnosti, jeho sledovanie, V. J. a V. Z. vykonávali v období dvoch až troch týždňov sledovanie z vozidla zn. Škoda 1203 šedej farby, evidenčné číslo: X. XX-XX, ktoré pristavili v Bratislave pri križovatke vyústenia slepej ulice Pribišova, kde v dome vo vchode s popisným č. XX bývala bývalá manželka L. X. a počas sledovania zistili, že L. X. chodí na uvedenú adresu pre svoje dcéry, ktoré dováža aj naspäť, zároveň zistili s akými jazdí motorovými vozidlami a že chodí s ďalšou osobou, ktorá mu vykonáva fyzickú ochranu, L. Y. zistil, že dňa 4. októbra 1998 večer privezie L. X. deti bývalej manželke a rozhodol, že uvedené vozidlo Škoda 1203 sa odparkuje pred dom, kde býva bývalá manželka a že vo vozidle budú schovaní strelci, následne V. Z. dňa 4. októbra 1998 v čase približne medzi 12:00 až 13:00 hod. pristavil vozidlo zn. Škoda 1203 na slepú ulicu B. na úrovni medzi vchodmi do domu popisné č. XX a XX, pričom ju zaparkoval v kolmohom státi zadnou časťou smerom k uvedenému domu a z miesta odišiel pešo na ďalšiu ulicu, odkiaľ ho odviezol V. J., následne v rovnaký deň sa spolu stretli L. Y., V. L., R. H., V. J., V. Z., W. B. a O. H., L. Y. rozdelil úlohy tak, že V. Z. bude sledovať prízjazd L. X., O. H. dovezie strelcov V. L. a R. H. k vozidlu zn. Škoda 1203, ktorí do vozidla nastúpia a budú čakať na príchod L. X. a po vykonaní skutku toto vozidlo podpália a strelcov odvezie z miesta činu W. B., následne v uvedený deň V. Z. čakal pri prístupovej ceste na sídlisko Dlhé diely na križovatke ulíc Karloveská a Molecova pri reštaurácií Kamel, odkiaľ telefonicky zahlásil V. L. a R. H., ktorí už čakali v uvedenom vozidle zn. Škoda 1203, prízjazd L. X. s ochrankárom, po prízjazde L. X. a W. J., nar. XX. novembra XXXX, na B. ulicu a po odovzdaní detí L. X., ktoré prišli s nimi, dňa 4. októbra 1998 v čase o 19:40 hod., keď L. X. sedel ako vodič vo vozidle zn. Mercedes S 600 čiernej farby, evidenčné číslo: Z.-XXXXF., ktoré stálo na ceste na úrovni medzi vchodmi do domu s popisnými č. XX a XX a W. J. si išiel sadnúť do vozidla ako spolujazdec, prišiel V. L. do presne nezistenej vzdialenosti od ľavej strany vozidla na úroveň vodiča, zároveň R. H. prišiel do presne nezistenej vzdialenosti za uvedené vozidlo a V. L. samopalom nezistenej značky a R. H. samopalom zn. Pletex 91, kal. 9 mm Luger, bez výrobného čísla, opatreným tlmičom hluku, vystrelili na poškodených L. X. a W. J. spolu minimálne 37-krát, pričom L. X. zasiahli spolu 19-timi strelami a spôsobili mu tak 27 strelných defektov a mnohonásobné poranenia hlavy, mozgu, krku a ľavej hornej končatiny, čím došlo k zlyhaniu pre život dôležitých centier mozgu, čo bezprostredne zapríčinilo jeho smrť a W. J. zasiahli spolu 7-mimi strelami a spôsobili mu tak 11 strelných defektov a mnohonásobné poranenia hlavy, mozgu, krku, hrudníka a pravej dolnej končatiny, čím došlo k zlyhaniu pre život dôležitých centier mozgu, čo bezprostredne zapríčinilo jeho smrť, vo vozidle zn. Škoda 1203 V. L. pripravený nástražný výbušný systém pre zahladenie stôp, zložený z plastovej nádoby s benzínom a iniciátorom - dvomi kusmi elektrických priemyselných rozbušiek a s oneskorovacím prvkom

aktivácie, aktivoval s nastavenou aktiváciou po 135 sekundách, R. H. a V. L. následne prebehli na Majerníkovú ulicu, kde nasadli do vopred zabezpečeného odcudzeného vozidla zn. Audi 80 opatreného odcudzenými tabuľkami s evidenčným číslom Z. XX-XX, kde ako vodič čakal W. B., ktorý ich odviezol z okolia miesta činu, skutok 6) L. Y. naplánoval vykonanie usmrtenia poškodeného X. K., nar. XX. V. XXXX, ktorého považoval za riadiacu osobu konkurenčnej skupiny páchajúcej trestnú činnosť a v súvislosti s tým zadával úlohy V. L. a V. Z., V. Z. dal úlohu, aby sledoval poškodeného, čo začal V. Z. vykonávať v Pezinku na ulici E. v mieste, kde bolo zistené, že poškodený býva, počas vykonávania sledovania s vozidlom zn. Škoda Felicia dňa 20. mája 1999 V. Z. zistil, že poškodený prišiel s vozidlom zn. Mercedes CL striebornej farby, ktoré používal do Kučičdorskej doliny v Pezinku k hotelu Istota, túto informáciu poskytol L. Y., V. Z. sa následne stretol pri Psychiatrickej nemocnici v Pezinku s L. Y., V. L. a B. K., ktorí prišli na vozidle zn. VW Golf VR6, L. Y. určil, aby V. Z. odviezol svoje auto, ktoré V. Z. odviezol a zaparkoval v Pezinku na Cajlanskej ulici, kde si prisadol do vozidla Golf VR6 a všetci sa vozidlom presunuli k hotelu Istota, kde stálo vozidlo poškodeného a presunuli sa približne 500 metrov naspäť, kde V. Z. dostal vysielacčku a L. Y. povedal, aby nahlásil prechod poškodeného okolo neho, následne V. Z. vystúpil z vozidla a schoval sa mimo cesty a B. K. ako vodič, V. L. na prednom sedadle spolujazdca a L. Y. na zadnom sedadle s vozidlom odišli po ceste Kučičdorská dolina približne ďalších 200 metrov naspäť od hotelu Istota, kde boli pripravení V. L. a L. Y. so samopalmi na vykonanie usmrtenia poškodeného, následne prejazd vozidla poškodeného V. Z. nahlásil do vysielacčky a bežal smerom za vozidlom poškodeného, po 200 metroch ho čakali B. K., V. L. a L. Y. s vozidlom VW Golf, V. Z. nastúpil do vozidla, kde mu uviedli, že nestrieľali, lebo mal pri sebe frajerku a presúvali sa smerom k miestu bydliska poškodeného, kde cestou V. Z. vystúpil a B. K. ako vodič spolu s V. L. a L. Y. prišli s vozidlom do blízkosti miesta bydliska poškodeného, kde L. Y. a V. L. vystúpili z vozidla a vyčkali na príchod poškodeného a potom ako poškodený zaparkoval vozidlo v Pezinku na E. ulici, vystúpil a išiel v čase o 01:26 hod. dňa 21. mája 1999 okolo vchodu do domu s popisným č. XX sa pokúsil L. Y. strieľať na poškodeného zo samopalu, ktorý sa zasekol a V. L. vystrelil zo samopalu zozadu na poškodeného minimálne 6 krát, pričom ho zasiahol 4 strelami, následkom čoho poškodený spadol na zem a následne V. L. prišiel bližšie k ležiacemu poškodenému a strelil poškodenému do hlavy a následne sa L. Y. a V. L. presunuli do vozidla VW Golf VR6 a s B. K. z okolia mesta činu ušli a poškodenému tak bolo spôsobených 9 strelných defektov a poranenia hlavy, mozgu a končatín, čím došlo k zlyhaniu pre život dôležitých centier mozgu, čo bezprostredne zapríčinilo dňa 21. mája 1999 o 11:45 hod. v nemocnici jeho smrť, skutok 7) M.T. v presne nezistenom čase v období mesiacov júl a august roku 1999 v reštaurácii Tennis v Bratislave na ulici Pri Habánskom Mlyne č. 7 zadal požiadavku B. K. a R. H. na vykonanie vraždy poškodeného Ing. L. X., nar. X. I. XXXX, za poskytnutie finančnej odmeny vo výške najmenej 2.000.000,- SKK (64.254,96 EUR) za jej splnenie, a následne L. Y. s R. H. naplánovali jej vykonanie, pričom L. Y. stanovil a odsúhlasil úlohy ďalších osôb, ktoré sa zúčastnia na vykonaní usmrtenia poškodeného, určil strelcov V. L. a V. J. a dal úlohu na zabezpečenie garáže X. O., kde W. Z. umiestni odcudzené motorové vozidlo, ktoré sa použije pri vykonaní činu, a na zabezpečenie chaty pre následné ukrytie, po zabezpečení garáže na Brnenskej ceste v Malackách a chaty v Rohožníku X. O., na čo poskytol finančné prostriedky L. Y., W. Z. zabezpečil odcudzené motorové vozidlo zn. Škoda Octavia modrej farby, ktoré doviezol do pripravenej garáže spolu s pripravenými ďalšími tabuľkami s bratislavskými evidenčnými číslami, dňa 20. októbra 1999 okolo 19:00 hod. priviezol W. N. k uvedenej garáži W. Z., ktorý presadol ako vodič do uvedeného vozidla v garáži, s ktorým odišiel s vymenenými tabuľkami s bratislavskými evidenčnými číslami do Bratislavy, následne W. Z. doviezol V. L. a V. J. do blízkosti Z. ulice č. XX, R. H. a B. K. vykonávali v okolí Z. ulice zisťovanie prítomnosti poškodeného a následné istenie V. L. a V. J., pričom dňa 20. októbra 1999 v čase o 20:15 hod. V. L. a V. J. usmrtili poškodeného tým spôsobom, že vystúpili z motorového vozidla a na poškodeného, ktorý vyšiel na Z. ulicu v Bratislave a kráčal k ľavým predným dverám svojho vozidla zn. Mercedes ML430, evidenčné číslo Z.-XXXCZ, zozadu vystrelili spolu minimálne 19 krát, V. L. najmenej 12 krát tesne za sebou zo zbrane kalibru 7,65 mm a V. J. najmenej 2 krát zo zbrane kalibru 9 mm, ktorú si vzal z vozidla, pričom poškodeného zasiahli spolu 19-timi strelami a spôsobili mu 32 strelných defektov, v mozgovej časti hlavy v počte štyri, v tvárovej časti hlavy v počte štyri, v časti hrudníka a pliec v počte osem, brucha v počte tri, chrbta v počte deväť, pravej hornej končatiny v počte dve, ľavej hornej končatiny v počte dve a zapríčinili mu tak mnohonásobné poranenia hlavy, mozgu, krku, hrudníka, brucha a horných končatín, pričom došlo k zlyhaniu pre život

dôležitých centier mozgu, čo bezprostredne zapríčinilo smrť poškodeného, následne z miesta činu ušli, vozidlo Škoda Octavia W. Z. následne dňa 21. októbra 1999 v čase približne o 03:15 hod. doviezol spolu so zbraňami naspäť do uvedenej garáže, pričom pre koordináciu ukrytia vozidla komunikoval s X. O. prostredníctvom telefónov s neregistrovanými SIM kartami, ktoré vopred zadovážil, časť finančných prostriedkov za spáchanie skutku odovzdal L. Y. osobám, ktoré sa zúčastnili na skutku krátko po jeho spáchaní, pričom finančné prostriedky mu poskytol M.T., skutok 8) L. Y. v úmysle uľahčiť prinútenie prevádzkovateľov taxislužby v Pezinku proti ich vôli pravidelne poskytovať finančné plnenia pre zločineckú skupinu označovanú „sýkorovci“ za služby ochrany dal v objekte FI.AT v Bratislave na Mlynských luhoch č. 12 v presne nezistený deň pred dňom 25. júna 2008 pokyn V. B., aby vybral osobu taxikára v Pezinku, ktorý najviac protestuje proti platbám zločineckej skupine a aby tejto osobe bola spôsobená ťažká ujma na zdraví, V. B. vybral miesto na spáchanie trestného činu a osobu taxikára, zistil vozidlo na akom jazdí a aké používa telefónne číslo, zabezpečil bejzbalovú palicu, prepravku na potraviny zelenej farby a neregistrovanú SIM kartu do mobilného telefónu na telefónne číslo XXXX XXX XXX a s W. V. zabezpečili dvoch ďalších doposiaľ neznámych páchatel'ov na vykonanie útoku na osobu taxikára, dňa 25. júna 2008 pred časom 22:50 hod. sa V. B. stretol v Pezinku s uvedenými ďalšími dvoma neznámymi páchatel'mi a určil im, že majú úplne rozbiť taxikára, uviedol im informácie k osobe taxikára a odovzdal bejzbalovú palicu a prepravku na potraviny a preddavok hotovosti vo výške 5.000,- SKK (165,97 €) a uvedený dvaja neznámi páchatelia prišli na miesto určené na spáchanie skutku v Pezinku pri bývalej protialkoholickú liečebni, W. V. a J. Y. potom z iného miesta kontrolovali príchodziu cestu, následne si uvedení neznámi páchatelia prostredníctvom obdržanej SIM karty privolali vozidlo taxislužby pri bývalú protialkoholickú liečebňu v Pezinku, kde po prízjazde vozidla taxislužby dňa 25. júna 2008 v čase okolo 22:50 hod. jeden z páchatel'ov požiadal vodiča taxislužby - poškodeného K. K., nar. XX. V. XXXX, aby mu pomohol naložiť prepravku na potraviny do vozidla, načo poškodený vystúpil z vozidla a podišiel smerom k páchatel'ovi a v tom z blízkeho lesa vybehol druhý páchatel' s bejzbalovou palicou, poškodený sa pokúšal ukryť vo vozidle, pričom páchatel' napadol poškodeného tak, že pootvoril dvere a s bejzbalovou palicou udieral poškodeného po celom tele a následne za nohu vytiahol poškodeného z vozidla a s bejzbalovou palicou mu udieral do hlavy a hovoril, že to má za šéfa, pričom sa poškodený pokúšal brániť proti útokom, zatiaľ čo druhý páchatel' poškodenému odcudzil z vozidla mobilný telefón zn. SE T610, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX a následne páchatelia z miesta činu ušli a poškodenému spôsobili zranenia, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrenie s 9 dňovou práceneschopnosťou a škodu vo výške 331,94 €, následne V. B. v Bratislave na Einsteinovej ulici na čerpacej stanici OMV v smere na Prístavný most odovzdal uvedeným dvom neznámym páchatel'om zvyšnú hotovosť 5.000,- SKK (165,97 €) za vykonanie skutku a neskôr V. B. a W. V. oznámili L. Y. vykonanie zadaného skutku a L. Y. odovzdal V. B. hotovosť 10.000,- SKK (331,94 €) na pokrytie nákladov za vykonanie útoku, skutok 9) L. E. a V. B. v presne nezistený deň začiatkom decembra roku 2009 v reštaurácii Chillout v Bratislave na Bajkalskej ulici s úmyslom obohatiť sa o finančnú hotovosť 7.000,- € od poškodeného W. Z., nar. XX. M. XXXX, tohto uviedli do omylu, že za predmetnú sumu mu zariadia vrátenie jeho vozidla Audi Q7, evidenčné číslo: Q.-XXXH., ktoré bolo odcudzené dňa 30. novembra 2009 a predstierali, že to vedia zabezpečiť, v ten istý deň sa L. E. a V. B. stretli v priestoroch objektu FI.AT v Bratislave na Mlynských luhoch 12 s L. Y., ktorý súhlasil s vykonaním trestného činu a určil, aby od poškodeného získali finančné prostriedky a následne sa s ním dohodli na domnelom mieste mimo Bratislavy k prevzatiu vozidla, kde by nespĺnil fiktívnu podmienku odovzdania vozidla, na základe jej údajného nesplnenia vozidlo neodovzdajú a peniaze si ponechajú a rozdelia, a nato sa prostredníctvom osoby I. E. dohodli, že poškodený im odovzdá finančnú hotovosť v areáli obchodného centra Polus City Center v Bratislave na Vajnorskej ulici č. 100 a vozidlo si potom prevezme pri obchodnom centre Mlyny v Nitre a následne v presne nezistenom čase V. B. a L. E. v areáli obchodného centra Polus City Center prevzali hotovosť vo výške 7.000,- € od osoby I. E., ktorému ju vydal poškodený k odovzdaniu a túto hotovosť si L. E., V. B. a L. Y. rozdelili a spôsobili tak na majetku poškodeného škodu 7.000,- € Za to ich odsúdil: Obž. L. Y. a obž. R. H. podľa § 219 ods. 2, § 35 ods. 1, § 29 ods. 3, § 39a ods. 2 písm. c/, § 51 ods.1, § 52 ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000 na výnimočný úhrnný trest odňatia slobody na doživotie so zaradením na jeho výkon do III. (tretej) nápravno výchovnej skupiny a trest prepadnutia majetku s tým, že jeho vlastníkom sa stáva štát. Obž. W. Z. podľa § 190 ods. 5, § 42 ods. 1, § 47 ods. 1, § 48 ods. 3 písm. a/ Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. v znení účinnom do 30. septembra 2012

na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 23 (dvadsaťtri) rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. v znení účinnom do 30. septembra 2012 zrušil výroky o treste uložené rozsudkami Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 21. mája 2013, sp. zn. PK-1T/26/2011, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2013, sp. zn. 6 To 6/2013 a Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica z 20. januára 2016, sp. zn. BB-3T/21/2015, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Obž. V. L. podľa § 219 ods. 2, § 35 ods. 1, 2, § 29 ods. 3, § 39a ods. 2 písm. c/, § 51 ods.1, § 52 ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000 na výnimočný súhrnný trest odňatia slobody na doživotie so zaradením na jeho výkon do III. (tretej) nápravno výchovnej skupiny a trest prepadnutia majetku s tým, že jeho vlastníkom sa stáva štát. Podľa § 35 ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000 zrušil výrok o treste uložený rozsudkom Okresného súdu Levice z 11. novembra 2013, sp. zn. 3T 182/2013, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. U obž. F. N. podľa § 37, § 35 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000 upustil od uloženia súhrnného trestu, pretože pokladal trest odňatia slobody na doživotie so zaradením na jeho výkon do III. (tretej) nápravno výchovnej skupiny uložený rozsudkom Krajského súdu Prešov z 30. septembra 2003, sp. zn. 1T 9/2001, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. júna 2004, sp. zn. 4 To 77/2003, za dostatočný. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. č. 301/2005 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2006 (ďalej len Tr. por.) uložil povinnosť obžalovaným L. Y. a F. N. spoločne a nerozdielne uhradiť poškodenej F. K. škodu vo výške 3.922,20 Eur (tritisícdeväťstodvadsaťdva eur a dvadsať centov) a nemajetkovú ujmu vo výške 10.000,- Eur (desaťtisíc eur). Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. F. K. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil povinnosť obžalovaným L. Y., V. L., R. H. a W. Z. spoločne a nerozdielne uhradiť poškodeným O. X. a G. X. nemajetkovú ujmu 10.000,- Eur (desaťtisíc eur) každému z nich osobitne. Podľa § 288 ods. 2 poškodených O. X. a G. X. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil povinnosť obž. L. Y. uhradiť poškodenému W. Z. škodu vo výške 7.000,- Eur (sedemtisíc eur). Naproti tomu podľa § 285 písm. c/ Tr. por. súd obžalovaného W. Z. oslobodil spod obžaloby pre skutok v obžalobe ÚŠP GP SR z 25. septembra 2014 sp. zn. VII/1 Gv 164/12/1000 - 638 označený číslom 6/ a právne kvalifikovaný ako trestný čin vraždy formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. c/, § 219 ods. 1, 2 písm. b/, c/, f/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení zákona č. 10/1999 Z. z., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že L. Y. naplánoval vykonanie usmrtenia poškodeného X. K., nar. XX. V. XXXX, ktorého považoval za riadiacu osobu konkurenčnej skupiny páchajúcej trestnú činnosť a v súvislosti s tým zadával úlohy V. L., W. Z. a V. Z., V. Z. dal úlohu, aby sledoval poškodeného, čo začal V. Z. vykonávať v Pezinku na ulici E. v mieste, kde bolo zistené, že poškodený býva, počas vykonávania sledovania s vozidlom zn. Škoda Felicia dňa 20. mája 1999 V. Z. zistil, že poškodený prišiel s vozidlom zn. Mercedes CL striebornej farby, ktoré používal do Kučičdorskej doliny v Pezinku k hotelu Istota, túto informáciu poskytol L. Y., V. Z. sa následne stretol pri Psychiatrickej nemocnici v Pezinku s L. Y., V. L. a W. Z., ktorí prišli na vozidle zn. VW Golf VR6, L. Y. určil, aby V. Z. odviezol svoje auto, ktoré V. Z. odviezol a zaparkoval v Pezinku na Cajlanskej ulici, kde si prisadol do vozidla Golf VR6 a všetci sa vozidlom presunuli k hotelu Istota, kde stálo vozidlo poškodeného a presunuli sa približne 500 metrov naspäť, kde V. Z. dostal vysielacčku a L. Y. povedal, aby nahlásil prechod poškodeného okolo neho, následne V. Z. vystúpil z vozidla a schoval sa mimo cesty a W. Z. ako vodič, V. L. na prednom sedadle spolujazdca a L. Y. na zadnom sedadle s vozidlom odišli po ceste Kučičdorská dolina približne ďalších 200 metrov naspäť od hotelu Istota, kde boli pripravení V. L. a L. Y. so samopalmi na vykonanie usmrtenia poškodeného, následne prejazd vozidla poškodeného V. Z. nahlásil do vysielacčky a bežal smerom za vozidlom poškodeného, po 200 metroch ho čakali W. Z., V. L. a L. Y. s vozidlom VW Golf, V. Z. nastúpil do vozidla, kde mu uviedli, že nestrieľali, lebo mal pri sebe frajerku a presúvali sa smerom k miestu bydliska poškodeného, kde cestou V. Z. vystúpil a W. Z. ako vodič spolu s V. L. a L. Y. prišli s vozidlom do blízkosti miesta bydliska poškodeného, kde L. Y. a V. L. a vystúpili z vozidla a vyčkali na príjazd poškodeného a potom ako poškodený zaparkoval vozidlo v Pezinku na E. ulici, vystúpil a išiel v čase o 01:26 hod. dňa 21. mája 1999 okolo vchodu do domu s popisným č. XX sa pokúsil L. Y. strieľať na poškodeného zo samopalu, ktorý sa zasekol a V. L. vystrelil zo samopalu zozadu na poškodeného

minimálne 6 krát, pričom ho zasiahol 4 strelami, následkom čoho poškodený spadol na zem a následne V. L. prišiel bližšie k ležiacemu poškodenému a strelil poškodenému do hlavy a následne sa L. Y. a V. L. presunuli do vozidla VW Golf VR6 a s W. Z. z okolia miesta činu ušli a poškodenému tak bolo spôsobených 9 strelných defektov a poranenia hlavy, mozgu a končatín, čím došlo k zlyhaniu pre život dôležitých centier mozgu, čo bezprostredne zapríčinilo dňa 21. mája 1999 o 11:45 hod. v nemocnici jeho smrť, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Trestná vec obžalovaného L. Y. a spol. bola predložená na Najvyšší súd Slovenskej republiky 20. júla 2017. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením, sp. zn. 4 To 6/2016, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Štefana Harabina (aj ako sudca spravodajca) a sudcov JUDr. Martina Piovarsyho a JUDr. Pavla Farkaša na neverejnom zasadnutí konanom 6. februára 2017, na podklade odvolaní podaných obžalovanými L. Y., R. H., V. L. a F. N. podľa § 316 ods. 3 písm. a/, c/, § 324 Tr. por., mimo oslobodzujúcej časti týkajúcej sa obžalovaného W. Z., zrušil rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica z 30. marca 2016, sp. zn. BB - 3T 32/2014, v celom rozsahu a vec vrátil Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Zároveň podľa § 325 Tr. por. Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica nariadil, aby vec bola prejednaná a rozhodnutá v inom zložení senátu. Pokiaľ ide o dôvod zrušenia napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 písm. a/ Tr. por., ktorý potom rezultoval do výroku odvolacieho súdu, aby vec bola Špecializovaným trestným súdom v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, opätovne prejednaná a rozhodnutá v inom zložení senátu, keďže dospel k záveru, že súd rozhodol v nezákonnom zložení, senát 4To Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, potom čo na stranách č. 1. 20 až 96 poukázal na výsledky doterajších trestných stíhaní R. Y., W. N., W. N., V. J., V. Z., V. B., W. V., Y., L. E., Y. Z., X. O., F. F., X. G., O. L., J. I., L. O., W. L., B. X., W. K., B. Z., W. O., W. O., B. W., G. W., I. M., W. B., V. Z., W. Z., V. O., Petra W., O. M., G. H., L. L., F. Z., L. Z., W. Z., J. N., L. Q., N. M., R. N. a Z. E. ako priamych aktérov skutkov 1/ - 9/ v prerokúvanej veci (niektorých aj pôvodne spoločne trestne stíhaných), argumentoval nasledovne (poznámka senátu 5T - ide o doslovnú argumentáciu senátu 4To): „Trestná činnosť obžalovaných Y., H., L., N., N. a Z. v zmysle obžaloby Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a vypovedajúcich kajucníkov J., Y., N., Z., O., B., V., E. a Y. uznaných vinnými uvedenými rozsudkami špecializovaného súdu, Krajského súdu v Banskej Bystrici, okresných súdov Bratislava I, Žiar nad Hronom, Malacky, Bratislava III, Pezinok, resp. u ktorých bolo dočasne odložené vznesenie obvinení pre spoluprácu, mala spolu veľmi úzko súvisieť a mala byť prepojená a odvodzovaná od skutku pod bodom 1/ napadnutého rozsudku i obžaloby, preto bolo aj z tohto pohľadu chybou predovšetkým prokurátora, ale aj prvostupňového súdu (trestná vec N.), že viacerých obžalovaných a žalované skutky, ktoré majú bezprostrednú nadväznosť na tie, ktoré sú uvedené v napadnutom rozsudku, sa vylučovali na samostatné konania. Podľa § 21 ods. 1 Tr. por. na urýchlenie konania alebo z iných dôležitých dôvodov možno konanie o niektorom z trestných činov alebo proti niektorému z obvinených vylúčiť zo spoločného konania. Toto ustanovenie uprednostňujúce predovšetkým rýchlosť konania však nemožno aplikovať na úkor zmyslu a predmetu Trestného poriadku zakotveného v § 1 Tr. por., podľa ktorého sa ním upravuje postup orgánov činných v trestnom konaní a súdov tak, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní, pričom treba rešpektovať základné práva a slobody fyzických a právnických osôb. Rozhodne nemožno ustanovenie § 21 ods. 1 Tr. por. používať tak, aby to mohlo naznačovať porušenie zásady prezumpcie neviny ustanovenej v § 2 ods. 4 Tr. por., čo sa v danom prípade týka tej skupiny obžalovaných, ktorí neboli vylúčení na samostatné konanie. Je síce pravdou, že podľa rozhodnutia najvyššieho súdu z 19. decembra 1997, sp. zn. Ndt 180/97, uverejneného pod č. 30/1998 Zbierky rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky, ak sa viedlo spoločné konanie proti viacerým spolupáchatelom a neskôr došlo k vylúčeniu jedného alebo viacerých z nich na samostatné konanie, nepôjde o prejudikovanie viny, ak súd v odsudzujúcom rozsudku, ktorý sa týka ďalších, nevylúčených spolupáchatelov, v znení skutkovej vety uvedie vecnú súvislosť konania vylúčeného spolupáchatel'a (doteraz neodsúdeného) s konaním ostatných spolupáchatel'ov. Postup špecializovaného súdu, ale i prokurátora však už bol za rámcom tohto judikátu. Mohlo by ísť len o poukázanie na súvislosť konaní viacerých osôb, ale nie s presnou a nezameniteľnou identifikáciou ďalších osôb (vo vzťahu k obžalovaným Y., H., Z., L., N.) v skutkovom výroku použitou v danej veci špecializovaným súdom a prokurátorom, pokiaľ ide o vylúčenie N., špecializovaným súdom v ďalších veciach, resp. vo veciach Krajského súdu v Banskej Bystrici, okresných súdov Bratislava I, Žiar nad Hronom, Malacky, Bratislava III, Pezinok, týkajúcich

sa J., Y., N., Z., B., E., Y., Z., G. a L. uznaných za vinných citovanými rozsudkami. Ide tu o špecifický prípad previazanosti konaní viacerých osôb, ktorý nedáva priestor vyhnúť sa tomu, aby nezameniteľným označením trestného konania s presnou konkretizáciou osôb, ktoré mali byť organizátormi, účastníkmi, páchatelmi, spolupáchateľmi, resp. vykonávateľmi jednotlivých skutkov a v predchádzajúcich konaniach neboli spoluobžalovanými, vopred nebola ich vina, dokonca bez ich účasti výslovne prejednaná. Táto skutkovo - vecná súvislosť konaní obžalovaných v posudzovanej veci a ďalších, ktorí boli vylúčení na samostatne konanie a právoplatne aj uznaní už za vinných, je pri skutkoch 2/-9/ tak úzka, že bez jednoznačného rozhodnutia o vine tých, ktorí mali byť organizátormi týchto skutkov, nebolo možné zákonným spôsobom rozhodnúť o vine páchatelov, ktorí mali byť iba ich vykonávateľmi. Platilo by to tiež naopak preto, aby právoplatným výrokom o vine v tejto veci obžalovaných odvolateľov nedošlo k prejednaniu viny iných obvinených, resp. obžalovaných ktorých trestné stíhanie by ešte nebolo ukončené. Týka sa to predovšetkým obžalovaných Y. (skutky 2/ - 9/) a H. (skutok 7/), ktorí mali podľa obžaloby (i rozsudku súdu prvého stupňa) pomáhať, naplánovať, resp. organizovať páchanie viacerých trestných činov, tiež H., L., N. a Z., ktorí mali byť spoluvykonávateľmi trestných činov vražd (skutky 2/ - 7/), práve v konfrontácii s páchatelmi v už právoplatne skončených trestných veciach a nebolo možné urobiť tam záver o ich vine v týchto veciach bez toho, aby ostala nenarušená spomenutá zásada uvedená v § 2 ods. 4 Tr. por., vo vzťahu k tej skupine obžalovaných, o ktorých doteraz nebolo rozhodnuté. Špecializovaný súd nepochybne ustálením viny Y. za skutok v bode 1/ v trestných veciach G. a L., ustálením viny Y., H., L. za skutok v bode 1/ v trestných veciach J. a N. tak, že obžalovaný Y. bol zakladateľom a šéfom členom zločineckej skupiny M. od jej vzniku minimálne od 1997 a H. s L. jej členmi a Okresný súd Bratislava I nepochybne ustálením viny N. za skutok v bode 4/ v trestných veciach Y. a N. porušili princípy prezumpcie neviny a v širších súvislostiach i ne bis in idem. Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica, v senáte zloženom zo sudcov JUDr. Jozefa Šutku, JUDr. Jána Hrubalu a JUDr. Jána Giertliho rozsudkom 16. apríla 2013, sp. zn. BB 3 T 10/2013, schválil dohodu o vine a treste podľa § 334 ods. 4 Tr. por. uzavretú 18. marca 2013 medzi prokurátorom a obvinenými X. G., sp. zn. VII/1 Gv 152/12-88, na podklade ktorej bol G. právoplatne uznaný za vinného (okrem iných trestných činov) aj zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. na skutkovom základe, že X. G. je minimálne od roku 2008 členom zločineckej skupiny, pôsobiacej dlhodobo od presne nezisteného času až do súčasnosti prevažne na území Bratislavy a jej okolia, ktorej členovia sa označujú ako „M.“ a konajú koordinovane za účelom páchania rôznych zločinov s cieľom získania najmä finančného prospechu zo spáchania týchto zločinov, kde dlhodobo od presne nezisteného času až do súčasnosti pôsobí na najvyššej riadiacej úrovni skupiny a riadi skupinu L. Y., ktorý zadáva príkazy, koordinuje a usmerňuje jemu podriadených, v organizačnej štruktúre nižšie postavených, členov skupiny, ktorí musia plniť ním dané pokyny, pričom pod L. Y. na vyššom stupni hierarchie v skupine pôsobí V. Z., ktorý dával pokyny a koordinoval nižšie postavených členov skupiny a ktorému podliehal v štruktúre časti skupiny pôsobiacej najmä v Bratislave okrem iných aj L. E. zabezpečujúci plnenie príkazov a pokynov v štruktúre skupiny vyššie postavených osôb a ktorý sám zadával pokyny nižšie postaveným členom skupiny, pričom na nižšom stupni hierarchie v tejto časti skupiny pôsobil aj X. G., ktorý sa podieľal na spáchaní najmenej jedného obzvlášť závažného zločinu spáchaného členmi zločineckej skupiny a ďalej pod L. Y. boli v zločineckej skupine na vyššom stupni hierarchie aj Y. Z. a W. Z., ktorí zadávali príkazy, koordinovali a usmerňovali ním podriadené nižšie časti hierarchie skupiny, rozsudkom 28. júla 2014, sp. zn. BB 3T 19/2014, schválil dohodu o vine a treste podľa § 334 ods. 4 Tr. por. uzavretú 11. júla 2014 medzi prokurátorom a obvineným L. L., sp. zn. VII/1 Gv 49/14/1000-30, na podklade ktorej bol L. právoplatne uznaný za vinného zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. a pre trestný čin vraždy formou spolupáchateľstva, sčasti dokonanej, sčasti v štádiu pokusu podľa §§ 9 ods. 2, 8 ods. 1, 219 ods. 1, 2 písm. a/, b/, j/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 457/2003 Z. z., na skutkovom základe, že 1/ dlhodobo od roku 1999 až do súčasnosti najmä na území Bratislavy a v západnej časti Slovenskej republiky pôsobí zločinecká skupina, ktorej členovia sa označujú ako „M.“ a konajú koordinovane za účelom získavania najmä majetkového prospechu, za tým účelom páchajú rôznu trestnú činnosť a v rámci nej sa snažia aj zamedziť činnosti konkurenčných skupín páchajúcich trestnú činnosť a prevziať ich ziskové aktivity, sú zoskupení na viacerých úrovniach, so stupňom riadenia vo vzťahu nadriadenosti a podriadenosti, v ktorej dlhodobo od roku 1999 až do súčasnosti pôsobí na najvyššej riadiacej úrovni L. Y. prezývaný „N.“, ktorý zadáva príkazy, koordinuje a

usmerňuje jemu podriadených členov zločineckej skupiny, ktorí sú povinní dané pokyny plniť, pod L. Y. boli na vyššom stupni hierarchie zločineckej skupiny okrem iných aj B. K. prezývaný „K.“, ktorý zomrel 6. júna 2004 a po jeho smrti W. Z. prezývaný „L.“, ktorí riadili samostatne a aj prostredníctvom L. L. prezývaného „L.“ do februára 2010 vetvu zločineckej skupiny pôsobiacu v oblasti Senca tým, že zadávali príkazy, koordinovali a usmerňovali im podriadených členov zločineckej skupiny, a to F. Z. prezývaného „W.“, ktorý ďalej usmerňoval a bol nadriadený členom zločineckej skupiny L. Z. prezývanému „J.“, W. Z. prezývanému „Z.“, J. N. a L. Q., pričom L. L. zároveň vykonával aj osobnú ochranu B. K. a do februára 2010 aj W. Z. a za túto činnosť bol pravidelne odmeňovaný, v posudzovanej veci ohľadne skutkov 1/ a 7/ uznesením 20. januára 2015 (podľa § 257 ods. 7 Tr. por. č. l. 11 197) prijal vyhlásenie W. N. o jeho vine, sp. zn. BB 3T 32/2014, v dôsledku čoho bol N. právoplatne uznaný vinným zo 1.) zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák., 7.) trestného činu vraždy formou účastníctva podľa § 10 ods. 1 písm. c/, § 219 ods. 1, 2 písm. b/, h/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 183/1999 Z. z., podľa § 257 ods. 8 Tr. por. súd zároveň vyhlásil, že dokazovanie ohľadne obžalovaného N. v rozsahu priznania spáchania skutkov nevykoná a v zmysle § 21 ods. 1 Tr. por. 18. marca 2016 súd vylúčil vec N. na samostatné konanie pod sp. zn. BB-3T 8/2016, rozsudkom 24. marca 2015, sp. zn. BB 3T 42/2014, podľa § 334 ods. 4 Tr. por. na podklade návrhu prokurátora schválil dohodu o vine a treste medzi prokurátorom a obvineným W. N. uzavretú 19. novembra 2014, sp. zn. VII/2 Gv 206/14/1000, na základe ktorej ho právoplatne uznal vinným z trestného činu vraždy formou spolupáchateľstva sčasti dokonanej, sčasti v štádiu pokusu podľa § 9 ods. 2, 8 ods. 1, § 219 ods. 1, 2 písm. a/, b/, c/, j/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 171/2003 Z. z. na tom skutkovom základe, že 1/ na základe pokynu L. Y., ktorý pred dňom 18. novembra 2003 rozhodol o usmrtení L. B., nar. XX. J. XXXX, trvale bytom Z., O. XX z dôvodu, že ho považoval za vysokopostaveného člena konkurenčnej skupiny páchajúcej trestnú činnosť, ktorej ziskové aktivity mal v úmysle prevziať a preto naplánoval a zorganizoval spáchanie skutku a rozdelil úlohy medzi W. Z., B. K., V. J., L. L., V. K. a W. N., vykonával obvinený W. N. v priebehu niekoľkých mesiacov pred dňom 18. novembra 2003 spolu s V. J. fyzické sledovanie poškodeného L. B. na rôznych miestach v Bratislave a v Pezinku za účelom zistenia jeho denného režimu, pohybu a použitia osobného ochrancu a dňa 18.11.2003 v zmysle rozdelených úloh vykonával sledovanie rodinného domu L. B. v B. na H. XX, spredu domu na H. XX za účelom zistenia a následného podania správy, kedy bude L. B. odchádzať z domu a približne o 08:00 h prostredníctvom vysielacky, ktorou sa dorozumieval s W. Z., B. K. a L. Y., oznámil W. Z., že odchádzajú dve autá, pričom na základe tejto informácie W. Z., ako vodič vozidla AUDI A8, VIN D opatreného odcudzenými tabuľkami s evidenčným číslom Z vyšiel zo E. ulice v B. smerom doprava na L. ulicu, na ktorej pribrzdil za ním prichádzajúce vozidlo zn. Volvo S80, evidenčné číslo Z vedené L. B., z vozidla AUDI A8 vyskočili L. L., ktorý v úmysle usmrtiť vystrelil z útočnej pušky zn. Crvena Zastava model 70 AB2, kalibru 7,62x39 vz. 43, výrobného čísla XXXXXX najmenej 25 rán a V. J., ktorý v úmysle usmrtiť vystrelil zo samopalu zn. ČZ model 26, kalibru 7,62 Tokarev s odstráneným výrobným číslom najmenej 24 rán smerom na L. B., stále sediaceho na mieste šoféra vo vozidle zn. Volvo S80, ktorého zasiahli najmenej 14 strelami a spôsobili mu 10 priestrelov hlbších tkanivových štruktúr v oblasti hlavy, dolnej polovice pravého ramena, ľavého ramena, ľavého predlaktia, krku a dutiny ústnej a hrudníka, 4 zástrelly do oblasti hlavy, krku, ľavého ramena a hrudníka a 5 povrchových strelných defektov, pričom prienikom projektilov do dutiny lebečnej došlo k pomliaždeniu mozgového tkaniva, krvácaniu do komôr mozgu a pod mäkké pleny s rozvojom opuchu mozgu, čo viedlo bezprostredne na mieste k smrti L. B. a aj smerom na osobného ochrancu L. B. B. K., nar. XX. T. XXXX, ktorý viedol motorové vozidlo zn. VW Golf s evidenčným číslom Z a jazdil bezprostredne za vozidlom L. B., ktorý sa použitím vlastnej strelnej zbrane zn. GLOCK 19 pokúsil zabrániť v ich konaní, pričom mu spôsobili priestrel v oblasti pravého boku nad hrebeňom panvy (vstrel vpredu a výstrel vzadu), 2/ W. Z., V. J. a L. L. pôsobiaci ako členovia zločineckej skupiny, ktorej členovia pôsobia prevažne na území Bratislavy a okolia a označujú sa ako „M.“, naplánovali s vopred uváženou pohnútkou usmrtenie W. O., nar. XX. W. XXXX a to tak, že po tom, ako získali informácie o pohybe a zvykoch W. O. od W. N., ako ďalšieho člena zločineckej skupiny „M.“, ktorý mal v tom čase s W. O. majetkové spory súvisiace s ich spoločným podnikaním, ktoré sa mali riešiť usmrtením W. O., v bližšie nezistený deň roku 2006 pred 7. decembrom 2006 sa pokúsili o usmrtenie W. O. tak, že v ranných hodinách L. L. vysadil z bližšie nezisteného osobného motorového vozidla v L. pri hrádzi v blízkosti rodinného domu nachádzajúceho sa na K. ulici č. XXX, v ktorom sa v tom čase zdržiaval W.

O., V. J. a W. Z., ktorí následne prekonalí oplotenie pozemku, na ktorom stál rodinný dom, v ktorom sa zdržiaval W. O. a to v mieste, kde oplotenie prechádza popri hrádzi, pričom uvedené vykonali s úmyslom usmrtiť W. O. strelbou z doposiaľ nestotožnenej strelnej zbrane, ktorú mal k dispozícii W. Z., k čomu však nedošlo nakoľko L. L., ktorý zostal pozorovať okolie a čakal na ich príchod spozoroval, že k miestu, kde vysadil V. J. a W. Z. smeruje hliadka Policajného zboru SR, čo oznámil cez vysielaciu V. J. a W. Z., ktorí následne upustili v ten deň od ďalšieho konania a z pozemku pri dome W. O. odišli a boli vyzdvihnutí vozidlom, ktoré riadil L. L., kde po tomto pokuse sa znovu dňa 7. decembra 2006 pokúsili o usmrtenie W. O. a to potom, čo W. N. zabezpečil a prichystal vo svojich priestoroch v areáli FIAT centrum na Mlynských Luhoch č. 12 v Bratislave veci na zamaskovanie osôb a strelnú zbraň, odovzdal následne kľúče od priestorov V. J. a ten sa stretol vo večerných hodinách s L. L., ktorého vyslal na stretnutie, W. Z. ako vyššie postavený člen v zločineckej skupine, po stretnutí sa V. J. a L. L. na nezistenom vozidle zn. Škoda Fábria s nezisteným evidenčným číslom, ktoré riadil V. J. vybrali do obce L., pričom po príchode do obce L. odstavili vozidlo na parkovisku pri K. ulici v L. pred rodinným domom č. XXX vyčkávajúc na odchod W. O. z pohostinstva nachádzajúceho sa na druhej strane K. ulice v L. a potom, ako W. O. vyšiel z pohostinstva, V. J. a L. L. odstránili z vozidla tabuľky s evidenčným číslom a zamaskovali vecami zabezpečenými W. N. sa v čase okolo 19:10 h dňa 7. decembra 2006 v obci L. na K. ulici pred rodinnými domami č. XX, XX pokúsili usmrtiť poškodeného W. O., ktorý išiel pešo popred rodinné domy č. XX a XX a to tým spôsobom, že z osobného motorového vozidla pravdepodobne zn. Škoda Fábria, ktoré riadil V. J. potom, čo tento vozidlo zastavil na ceste v blízkosti kráčajúceho W. O., L. L. na W. O. vystrelil najmenej 6 krát z doposiaľ nezistenej strelnej zbrane ráže 7,65 mm s tlmičom, pričom mu nespôsobil žiadne zranenie a z miesta činu následne V. J. a L. L. odišli po Hlavnej ulici v L. smerom na Bratislavu, pričom cestou odbočili na Hydinársku ulicu v Bratislave, kde pri prechode neoznačeného železničného priecestia odhodil L. L. strelnú zbraň použitú pri streľbe. Y. na podklade vyjadreného mal už 16. apríla 2013 právoplatne uznanú vinu za členstvo v zločineckej skupine „M.“, pôsobiaci na najvyššej riadiacej úrovni v trestnej veci G., 28. júla 2014 právoplatne uznanú vinu za členstvo v zločineckej skupine „M.“, pôsobiaci na najvyššej riadiacej úrovni v trestnej veci L., 20. januára 2015 v predmetnom konaní, sp. zn. BB 3T 32/2014, prijatím vyhlásenia N. o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b/, 7 Tr. por. ku skutkom 1/ a 7/, právoplatne uznanú vinu v skutkoch 1 a 7/ a okrem Y. v týchto skutkoch mali právoplatne uznanú vinu aj H., L. a Z. (poznámka senátu 5T - skutok pod bodom 7/ - vražda Ing. L. X.). Pokiaľ by špecializovaný súd v senáte zloženom zo sudcov O., K. a Q. mal v čase po vyhlásení obžalovaného N. o vine skutkové alebo právne pochybnosti o výsledkoch prípravného konania k žalovaným skutkom 1/ a 7/, existoval procesný priestor, že jeho vyhlásenie pred skončením dokazovania neprijme (nič mu nebránilo v tom prijať ho až po skončení dokazovania). Ak ale senát nemal a ani neuplatnil výhrady k zneniu skutkových viet, resp. k právnej kvalifikácii, nevylučuje to, práve naopak pravdepodobnejší je skôr ten záver, že už vopred vyjadril názor na vinu a právnu kvalifikáciu obžalovaných Y., H., L. a Z. v skutkoch pod bodmi 1/ a 7/ v zmysle obžaloby, 24. marca 2015 právoplatne uznanú vinu za obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy formou účasti v trestnej veci N. v skutkovom výroku 1/ rozsudku (poznámka senátu 5T - vražda L. B., za ktorú na L. Y. ešte nebola ani podaná obžaloba). Senát konajúci vo veciach G., L. a N. schválením dohôd o vine a treste formálne neporušil ustanovenie § 334 ods. 4 Tr. por. Tým, že v skutkových vetách uviedol mená Y., H., L. a Z. nepochybne prejudikoval ich vinu skôr ako boli právoplatne odsúdení. Dostal sa tým do rozporu so základnými zásadami trestného konania zakotvených v ustanovení § 2 ods. 1, 2, 4, 7, 8 Tr. por. (stíhania len zo zákonných dôvodov, zákonného trestného procesu, prezumpcie nevinu, nestranným súdom v primeranej lehote v prítomnosti obvineného, zákazu stíhania dvakrát za to isté), ktoré vychádzajú z čl. 6 ods. 1, 2 Dohovoru, čl. 38 ods. 2, čl. 40 ods. 2, 5 Listiny základných práv a slobôd a čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 2, 5 Ústavy. Vo svetle nálezov ústavného súdu a rozhodnutí ESLP zaoberajúcich sa problematikou objektívnej zaujatosti sudcov nepochybne prejudikoval vinu týchto osôb, skôr ako ich trestnú vec na podklade oficiálne podanej obžaloby, prerokoval na hlavnom pojednávaní. Účel trestného konania nemožno nadradiť nad skôr vyjadrené základné zásady trestného procesu. V zmysle § 334 ods. 1, 2 Tr. por. súd môže rozhodnúť vo vzťahu k obvinenému iba v rozsahu uvedenom v návrhu na dohodu o vine a treste, ale zásadne nie k iným osobám, pričom je súd povinný skúmať aj to, či je obvinený dostatočne uzročený s následkami schválenia dohody, aby sa presvedčil o jeho dobrovoľnosti akceptovania takejto dohody, vrátane možnosti opravného prostriedku. Podľa § 31 ods. 1 Tr. por. z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca

alebo prísediaci sudca, prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník, asistent prokurátora a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezáujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, Osobami, ktorých sa úkon priamo týka, sú najmä strany trestného konania, teda aj obžalovaní. Podľa článku 46 ods. 1 Ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Článkom 46 ods. 1 Ústavy priznané právo domáhať sa práva na nezávislom a nestrannom súde v sebe zahŕňa aj právo na nestranného sudcu. Vylúčenie sudcu v zmysle § 31 Tr. por. predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nesmie byť nikto odňatý zákonnému sudcovi s tým, že príslušnosť sudcu aj súdu ustanoví zákon. Sudca môže byť vylúčený z prejednávania a rozhodovania v pridelenej veci celkom výnimočne iba zo závažných dôvodov predpokladaných v § 31 Tr. por., ktoré sudcovi bránia rozhodovať v súlade so zákonom objektívne a nezáujato. Pri posudzovaní uvádzaných skutočností treba vychádzať jednak zo zákonnej prezumpcie nestrannosti sudcu, ako aj z toho, že výnimky z takejto prezumpcie stanovuje iba zákon (konkrétne dôvody, pre ktoré je sudca vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, sú vyjadrené v ustanoveniach ods. 1, 2, 3 § 31 Tr. por.). Ak sa vecnými a relevantnými argumentmi preukáže prítomnosť predsudkov alebo predpojatosti u konajúceho sudcu, je možné vysloviť predpoklad na zaujaté konanie a rozhodovanie, a tým existenciu dôvodu či dôvodov na jeho vylúčenie. Nestrannosť ako neodmysliteľná súčasť výkonu súdnictva znamená neprítomnosť predsudku (zaujatosť). Možno rozlišovať subjektívny prístup, ktorým sa zisťuje, čo si sudca myslel pro foro interno, a objektívny prístup, ktorým sa skúma, či sudca poskytuje dostatočné záruky, aby sa vylúčili akékoľvek pochybnosti v danom smere. Tento prístup potom rozlišuje nestrannosť subjektívnu (konkrétne) a nestrannosť objektívnu alebo štrukturálnu (abstraktnú). Subjektívna nestrannosť sa prezumuje, až kým nie je preukázaný opak, pričom spravidla sa posudzuje podľa správania sa sudcu. Objektívna nestrannosť sa nehodnotí podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov, vonkajších objektívnych skutočností. Platí tzv. teória zdania, podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký objektívne javiť v očiach strán i verejnosti. Objektívne hľadisko je založené na existencii dostatočných záruk pre vylúčenie akejkoľvek legitímnej pochybnosti o zaujatosti sudcu. Spravodlivosť nielenže má byť vykonaná, ale sa musí aj javiť, že je vykonaná (Delcourt proti Belgicku, rozsudok zo 17. januára 1970, č. 2689/65). Sudca môže subjektívne rozhodovať absolútne nestranné, ale napriek tomu jeho nestrannosť môže byť vystavená oprávneným pochybnostiam so zreteľom na jeho štatút či funkcie, ktoré vo veci vykonával. Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva dôkaz o skutočnej zaujatosti (napríklad Hauschildt proti Dánsku, rozsudok z 24. mája 1989, č. 10486/83). Rozhodujúce nie je pritom subjektívne stanovisko sudcu či presvedčenie subjektu uplatňujúceho námietku zaujatosti, ale iba existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vzniknúť pochybnosti o nestrannosti sudcu. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje len podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale nepochybne aj podľa objektívnych symptómov. Pri námietkach Y. na sudcov Šutku, Hrubalu a Giertliho treba uviesť, že posúdenie nestrannosti sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Rozhodujúcim prvkom pri posudzovaní zaujatosti, resp. nezáujatosť zákonného sudcu je to, či obava z vychýlenia nestrannosti je objektívne oprávnená. Treba posúdiť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že prezrádzajú nedostatok nestrannosti súdu (Pullar proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 10. júna 1996, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí Reports of Judgments and Decisions 1996-III), teda či je tu relevantná obava z nedostatku nezáujatosť. Relevantnou je však len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Existencia oprávnených pochybností závisí vždy od posúdenia konkrétnych okolností prípadu a podľa objektívneho kritéria sa musí zistiť, či existujú preukázateľne skutočnosti, ktoré môžu spôsobiť vznik pochybností o nestrannosti sudcu (Frey proti Rakúsku, rozsudok z 24. februára 1993, č. 14396/88). Pri rozhodovaní o prítomnosti oprávneného dôvodu na obavu, že konkrétny sudca je nestranný, stanovisko osoby oprávnenej namietat zaujatosť je dôležité, ale nie rozhodujúce. Určujúce v tejto spojitosti je predovšetkým to, či sa môže táto obava považovať objektívne za oprávnenú. Z už spomínanej judikatúry EŠLP možno vyvodit', že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriaďiť

prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti. Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne existujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitý (nie nezaujatý) vzťah k veci má. Aj pri zohľadnení teórie zdania môže byť sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať „sine ira et studio“, teda nezávisle a nestranne. ESLP sa zaoberal dokonca aj otázkou, či za nestranného sudcu môže byť považovaný trestný sudca, ktorý už o danom skutku rozhodoval, ale voči iným (spolu) obvineným. Vo veci Rojas Morales proti Taliansku (rozsudok zo 16. novembra 2000, č. 39676/98, §§ 33-35) bol sťažovateľ odsúdený súdom, ktorého členmi boli dve sudkyne, ktoré predtým rozhodovali o obvinení inej osoby v tej istej veci. ESLP upozornil, že rozsudok, ktorým bol spoluobvinený sťažovateľ odsúdený, obsahoval časté odkazy na sťažovateľa a jeho úlohu v zločineckej organizácii, z účasti ktorej bol podozrievaný. Na niekoľkých miestach bol sťažovateľ popisovaný ako organizátor a iniciátor trestnej činnosti. ESLP preto konštatoval, že právo sťažovateľa na nestranný súd bolo porušené. Vo veci Ferrantelli a Santangelo proti Taliansku (rozsudok zo 7. augusta 1996, č. 19874/92, §§ 59-61) v rovnakom prípade rozhodoval v oboch konaniach rovnaký predseda senátu. Tiež tu bolo v rozsudku proti spoluobvinenému odkazované na sťažovateľa ako na (spolu) páchatel'a trestnej činnosti, navyše však boli časti tohto rozhodnutia priamo citované v odôvodnení následného rozhodnutia proti sťažovateľom. Aj tu ESLP preto dospel k záveru, že čl. 6 ods. 1 Dohovoru bol porušený. Odvolací súd upriamil pozornosť na skúmanie dôvodov nestrannosti pre pomer všetkých troch členov senátu k prejednávanej veci a obžalovaným. Len subjektívny názor sudcu o jeho nezaujatosti nie je takou skutočnosťou, ktorá by sama osebe zabezpečovala nestrannosť sudcu v prerokovaní a rozhodovaní v jemu pridelennej veci. Subjektívna nestrannosť sudcu v takom prípade v rámci rozhodovania vo veci nesmie byť súčasne objektívne zoslabená. Stáva sa tak vtedy, keď sú zistené značnej intenzity relevantné a závažné okolnosti preukazujúce pomer sudcu k veci, resp. k obžalovaným, ktorých sa úkon priamo týka. Tieto skutočnosti boli v danej veci bez najmenších pochybností evidentne prítomné u sudcov Šutku, Hrubalu a Giertliho, keď dopredu v iných konkrétnych rozhodnutiach, resp. v tej istej veci (prijatie vyhlásenia N. o vine), priamo vo výrokových častiach už prezentovali názor o vine, Y. vo veciach G. (rozsudok špecializovaného súdu zo 16. apríla 2013, sp. zn. BB-3T 10/2013) a L. (rozsudok špecializovaného súdu z 28. júla 2014, sp. zn. BB 3T 19/2014) za členstvo v zločineckej skupine M. bod 1/ skutkovej vety, Y., H. a L. vo veci N. (prijatie vyhlásenia N. o vine v danej veci podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por., sp. zn. BB 3T/32/2014, z 20. januára 2015 za členstvo v zločineckej skupine M. bod 1/ skutku a u Y., H., L. a Z. za vraždu L. X. bod 7/ skutku), Y. vo veci N. (rozsudok špecializovaného súdu z 24. marca 2015, sp. zn. BB 3T 42/2014) za obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy formou účastníctva v skutkovom výroku 1/ rozsudku (poznámka senátu 5T - vražda L. B., za ktorú na L. Y. ešte ani obžaloba nebola podaná). Princíp prezumpcie nevinu vyžaduje, aby to bol štát, ktorý nesie dôkazné bremeno, ak existujú akékoľvek pochybnosti. Nie je možné ich vyložiť v neprospech obvineného, ale naopak je nutné ich vyložiť v jeho prospech. Z princípu prezumpcie nevinu vyplýva pravidlo *in dubio pro reo*, podľa ktorého ak nie je v dôkaznom konaní dosiahnutá praktická istota o existencii relevantných skutkových okolností, t. j. ak sú prítomné dôvodné pochybnosti vo vzťahu ku skutku či osobe páchatel'a, ktoré nemožno odstrániť ani vykonaním ďalších dôkazov, je nutné rozhodnúť v prospech obvineného. Akýkoľvek vysoký stupeň podozrenia nestačí, lebo trestné konanie vyžaduje ten najvyšší možný stupeň istoty, ktorý možno od ľudského poznania požadovať. Ak ide o hodnotenie dôkazov, treba rešpektovať princípy viažuce sa k ich vykonávaniu a hodnoteniu. Sú to princípy opomenutého dôkazu, možnosti verifikácie dôkazu smerujúceho proti obvinenému, zákazu deformácie dôkazov, v ktorom ide o zákaz vyvodzovania z dôkazov také skutkové zistenia, ktoré pri racionálnom zhodnotení nevyplývajú z vykonaných dôkazov a treba konštatovať, že nie sú podporené ani všeobecnými skúsenosťami. Vina obžalovaných musí byť bezpečne, jednoznačne a najmä nepochybne preukázaná, čo v posudzovanej veci splnené nebolo. Špecializovaný súd porušil zásadu prezumpcie nevinu. Použitie zásady „*in dubio pro reo*“ prichádza do úvahy len v prípade, keď sa po vykonaní všetkých dostupných dôkazných prostriedkov a po ich vecnom zhodnotení nedá bezpečne určiť, ktorá z viacerých možných skutkových verzií zodpovedá objektívnej pravde. V takom prípade má súd zvoliť tú verziu, ktorá je pre obvineného najpriaznivejšia (R 71/1971). ESLP uvádza, že zásada *in dubio pro reo*, ktorá je špecifickým výrazom zásady prezumpcie nevinu (Stavropoulos proti Grécku, rozsudok z

27. septembra 2007 č. 35522/04, § 39), vyžaduje, aby súd nevychádzal z vopred poňatého presvedčenia, že obvinený spáchal skutok kladený mu za vinu, dôkazné bremeno spočíva na obžalobe a prípadné pochybnosti musia byť využité v prospech obvineného. Zásada prezumpcie nevinoty sa vo vzťahoch medzi subjektmi v rovnom postavení uplatní ako jeden z dôvodov na obmedzenie ústavou zaručenej slobody prejavu. Jej účelom je jednak zamedzenie tomu, aby bolo v dôsledku uplatňovanej slobody prejavu zasahované do príslušného trestného konania spôsobom vyvolávajúcim pochybnosti o nestrannosti orgánov činných v trestnom konaní, jednak jej význam spočíva i v ochrane osobnostných práv osoby, proti ktorej je vedené trestné konanie, ako aj v jej práve na spravodlivý proces a nenarušení dôvery verejnosti v úlohu súdov v trestnej oblasti (rozsudok veľkého senátu ESLP z 29. marca 2016 vo veci Bédat v. Švajčiarsko, č. 56925/08). Prezumpcia nevinoty nebráni informovať o trestnom konaní alebo okolnostiach, ktoré môžu opodstatňovať záver, že sa niekto dopustil trestnej činnosti; vyplývajú z nej však určité medze, ak ide o spôsob, akým má k takému prejavu dôjsť. Sloboda prejavu nemá viesť k tomu, aby bol ktokoľvek v očiach širokej verejnosti fakticky videný vinným bez možnosti sa efektívne brániť proti obvineniam voči sebe. Informácia verejnosti o trestnom konaní, ako i na ňu nadväzujúca verejná diskusia, nesmú byť vedené v tom zmysle, že otázka viny je vopred rozhodnutá podľa prania politika či redaktora. Z judikatúry ESLP vyplýva, že prezumpcia nevinoty je porušená, ak rozhodnutie súdu alebo vyjadrenie verejného činiteľa ohľadom osoby obvineného z trestného činu odráža názor, že táto osoba je vinná ešte pred tým, než bola jeho vina preukázaná zákonným spôsobom. V takomto prípade má obžalovaný iba zníženú možnosť presvedčiť senát, ktorý už predtým vo viacerých veciach vyslovil vinu pre skutky, za ktoré ešte nebol v riadnom zákonnom konaní právoplatným rozhodnutím súdu uznaný za vinného, o jeho nevine. Ak ten istý senát bez toho, aby v konkrétnej trestnej veci konkrétna osoba bola obžalovaná, rozhodol o jej vine, alebo naznačil konkrétnu kvalifikáciu konania s označením tejto osoby spôsobom nezameniteľným s inou, vrátane presnej citácie mena a priezviska vo výrokovej časti rozsudku (napr. preto, že táto trestná vec bola ako separátna časť z pôvodnej spoločnej veci vylúčená na samostatné konanie) a následne v pôvodnej veci opäť vyslovil vinu u tej istej osoby, ide o zjavné porušenie zásady prezumpcie nevinoty, ale zároveň v širších súvislostiach i o porušenie princípu zákazu ne bis idem (dvakrát za to isté) a v konečnom dôsledku aj o neprípustnosť rozhodovania sudcov senátu, ktorí mali byť v takejto veci vylúčení." Dňa 21. februára 2017 bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený návrh predsedu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku na odňatie a prikázanie veci inému súdu s týmto odôvodnením (doslovný text): Dňa 20. februára 2017 som obdržal od predsedu senátu 3T návrh na pridelenie veci inému senátu tunajšieho súdu, a to z dôvodu, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 To 6/2016 zo dňa 6. februára 2017 bol podľa §§ 316 ods. 3 písm. a/, písm. c/, 324 Tr. por. zrušený rozsudok tunajšieho súdu, sp. zn. BB-3T/32/2014, zo dňa 30. marca 2016 v celom rozsahu, mimo oslobodzujúcej časti týkajúcej sa obžalovaného W. Z. a vec bola vrátená tunajšiemu súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol a podľa § 325 Tr. por. bolo tunajšiemu súdu nariadené, aby vec bola prejednaná a rozhodnutá v inom zložení senátu. Na základe uvedeného návrhu som sa oboznámil s obsahom citovaného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 To 6/2016 zo dňa 6. februára 2017, kde z odôvodnenia rozhodnutia, okrem iného, vyplýva vo vzťahu k rozhodnutiu o povinnosti prejednať a rozhodnúť vec v inom zložení senátu, že konajúci sudcovia senátu 3T - JUDr. Šutka, JUDr. Hrubala a JUDr. Giertli tým, že rozsudkom zo 16. apríla 2013, sp. zn. BB-3T/10/2013, schválili dohodu o vine a treste uzavretú medzi prokurátorom a X. G., rozsudkom z 28. júla 2014, sp. zn. BB-3T/19/2014, schválili dohodu o vine a treste uzavretú medzi prokurátorom a L. L., uznesením z 20. januára 2015 vo veci, sp. zn. BB-3T/32/2014, prijal vyhlásenie W. N. o jeho vine, rozsudkom z 24. marca 2015, sp. zn. BB-3T/42/2014, schválil dohodu o vine a treste medzi prokurátorom a obv. W. N. (v inej trestnej veci), pričom vo výrokovej časti citovaných rozsudkov uviedli aj mená ďalších osôb, na ktoré bola podaná obžaloba vo veci BB-3T/32/2014 a ktoré dovedy právoplatne odsúdené neboli, prejednikovali vo vyššie uvedených rozhodnutiach ich vinu skôr, ako boli tieto osoby právoplatne odsúdené a porušili základný princíp prezumpcie nevinoty, ako aj zásady objektívnej sudcovskej nestrannosti (to isté platí aj vo vzťahu k citovanému uzneseniu z 20. januára 2015, sp. zn. BB-3T/32/2014, u obž. W. N., keď prijali na hlavnom pojednávaní jeho vyhlásenie o vine). Najvyšší súd Slovenskej republiky poukázal ďalej na to, že takýmto postupom došlo k porušeniu základných zásad trestného konania zakotvených v § 2 ods. 1, 2, 4, 7, 8 Tr. por., ktoré vychádzajú z čl. 6 ods. 1, 2 Dohovoru, čl. 38 ods. 2, čl. 40 ods. 2, 5 Listiny základných práv a slobôd a čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 2, 5 Ústavy Slovenskej republiky a taktiež, že v zmysle § 334 ods. 1,

2 Tr. por. súd môže rozhodnúť vo vzťahu k obvinenému iba v rozsahu uvedenom v návrhu na dohodu o vine a treste, ale zásadne nie k iným osobám, pričom je súd povinný skúmať aj to, či je obvinený dostatočne uzrozumený s následkami schválenia dohody, aby sa presvedčil o jeho dobrovoľnosti akceptovania takejto dohody, vrátane možnosti opravného prostriedku. V ďalšej časti odôvodnenia rozhodnutia Najvyšší súd Slovenskej republiky poukázal na tú skutočnosť, že upriamil pozornosť na skúmanie dôvodov nestrannosti pre pomer všetkých troch členov senátu k prejednávanej veci a obžalovaným. Konštatoval, že len subjektívny názor sudcu o jeho nezaujatosti nie je takou skutočnosťou, ktorá by sama o sebe zabezpečovala nestrannosť sudcu v prerokovaní a rozhodovaní v jemu pridelennej veci. Subjektívna nestrannosť sudcu v takom prípade, v rámci rozhodovania vo veci, nesmie byť súčasne objektívne zoslabená. Stáva sa tak vtedy, keď sú zistené značnej intenzity relevantné a závažné okolnosti, preukazujúce pomer sudcu k veci, resp. k obžalovaným, ktorých sa úkon priamo dotýka. Tieto skutočnosti boli v danej veci bez najmenších pochybností evidentne prítomné u sudcov JUDr. Šutku, JUDr. Hrubalu a JUDr. Giertliho, keď dopredu v iných konkrétnych rozhodnutiach, resp. v tej istej veci (prijatie vyhlásenia N. o vine) priamo vo výrokových častiach už prezentovali názor o vine. Podľa rozvrhu práce Špecializovaného trestného súdu na rok 2017- oddiel III. Senáty, zastupovanie senátov, zastupujúcim senátom senátu 3T je senát 4T, ďalej senát 1T a ďalej senát 2T. V súlade s vyššie uvedeným ustanovením oddielu III. cit. rozvrhu práce tunajšieho súdu, by na základe opatrenia predsedu súdu bola vec pridelená zastupujúcemu senátu prvému v poradí, ktorým je senát 4T tunajšieho súdu, to však len v prípade, že by prejednávaniu a rozhodnutiu veci v zastupujúcom senáte 4T, prípadne aj v ďalších zastupujúcich senátoch v stanovenom poradí 1T a 2T, nebránili skutočnosti, pre ktoré by boli sudcovia zaradení v týchto senátoch vylúčení z prejednávania a rozhodnutia v predmetnej veci. Práve dôvody uvedené v citovanom rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sú takými dôvodmi, ktoré bránia aj ďalším sudcom tunajšieho súdu, rozhodujúcim v ostatných senátoch, prejednať a rozhodnúť predmetnú trestnú vec, pretože už rozhodovali o obvinených osobách v trestnej veci, týkajúcej sa zločineckej skupiny „M.“, a to nasledovne: Senát 1T (v zložení JUDr. Králik, JUDr. Klemanič, JUDr. Buvala) vo veci obv. Z. - rozsudok sp. zn. PK-1T/10/2012 z 28. mája 2013. Senát 1T (v zložení JUDr. Klemanič, JUDr. Buvala, JUDr. Králik) vo veci obv. Z. - rozsudok sp. zn. PK-1 T/37/2014 z 20. novembra 2014. Senát 1T (v zložení JUDr. Buvala, JUDr. Králik, JUDr. Peteja) vo veci obv. V. a Z. - rozsudok sp. zn. PK-1 T/26/2011 z 21. mája 2013. Senát 1T (v zložení JUDr. Buvala, JUDr. Králik, JUDr. Peteja) vo veci obv. Y. - rozsudok sp. zn. PK-1 T/26/2011 z 23. februára 2012. Senát 1T (v zložení JUDr. Buvala, JUDr. Králik, JUDr. Klemanič) vo veci obv. E. - rozsudok sp. zn. PK-1 T/18/2013 z 10. apríla 2014. Senát 1T (v zložení JUDr. Králik, JUDr. Buvala, JUDr. Klemanič) vo veci obv. J. - rozsudok sp. zn. PK-1 T/29/2014 z 14. októbra 2014. Senát 1T (v zložení JUDr. Klemanič, JUDr. Buvala, JUDr. Králik) vo veci obv. M. - rozsudok sp. zn. PK-1 T/4/2013 z 7. marca 2013. Senát 1T (v zložení JUDr. Buvala, JUDr. Králik, JUDr. Klemanič) vo veci obv. F. - rozsudok sp. zn. PK-1 T/28/2012 z 7. augusta 2013. Senát 1T (v zložení JUDr. Klemanič, JUDr. Buvala, JUDr. Králik) vo veci obv. W. a spol. - rozsudok sp. zn. PK-1 T/2/2013 z 7. marca 2013. Senát 1T (v zložení JUDr. Králik, JUDr. Buvala, JUDr. Klemanič) vo veci obv. M. a spol. - rozsudok sp. zn. PK-1 T/36/2012 z 19. decembra 2012. Senát 2T (v zložení JUDr. Sabová, Mgr. Matel, JUDr. Peteja) vo veci obv. Z. - rozsudkom schválená dohoda o vine a treste medzi prokurátorom a Z. sp. zn. PK-2T/10/2016 zo 14. apríla 2016. Senát 2T (v zložení JUDr. Šutka, JUDr. Sabová, Mgr. Matel) vo veci obv. M. - rozsudok sp. zn. PK-2T/19/2011 z 12. júla 2011. Senát 2T (v zložení Mgr. Matel, JUDr. Sabová, JUDr. Peteja) vo veci obv. Z. - rozsudok sp. zn. PK-2T/15/2012 z 5. júna 2012. Senát 4T (v zložení JUDr. Púchovský, Cabanová, JUDr. Kozlík) vo veci obv. O. a spol. - rozsudok sp. zn. BB-4T/27/2016 zo 4. januára 2017. Senát 4T (v zložení JUDr. Púchovský, JUDr. Truban, Cabanová) vo veci obv. Z. a spol. - rozsudok sp. zn. BB-4T/9/2015 z 13. apríla 2015. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že spôsobom, akým rozhodovali členovia senátu 3T, pre ktorý citovaným rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bola tunajšiemu súdu uložená povinnosť prejednať a rozhodnúť vec v inom zložení senátu, rozhodovali aj sudcovia senátov 1T, 2T aj 4T. Pridelenie veci ktorémukoľvek zo zastupujúcich senátov by za tohto stavu predstavovalo zo strany predsedu súdu nerešpektovanie záverov citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a postup v rozpore s § 327 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil. Otázka porušenia princípu prezumpcie nevinoty a s tým

súvisiace porušenie princípu objektívnej nezaťažosti, ktoré ustálil Najvyšší súd Slovenskej republiky v citovanom rozhodnutí a ktoré hodnotí ako porušenie základných zásad trestného konania zakotvených v § 2 ods. 1, 2, 4, 7, 8 Tr. por., ktoré vychádzajú z čl. 6 ods. 1, 2 Dohovoru, čl. 38 ods. 2, čl. 40 ods. 2, 5 Listiny základných práv a slobôd a čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 2, 5 Ústavy Slovenskej republiky, je otázkou právnou a vysloveným právnym názorom. Preto nebolo možné opatrením predsedu súdu v súlade s rozvrhom práce prideliť vec na prejednanie ani jednému zo zastupujúcich senátov. V súčasnom období, počnúc dňom 1. februára 2017, pôsobí na tunajšom súde celkom 14 sudcov. V súlade s vyššie uvedenými skutočnosťami už rozhodovalo vyššie uvedeným spôsobom vo veciach obvinených osôb v súvislosti so zločineckou skupinou „M.“ celkom 13 sudcov tunajšieho súdu (JUDr. Klemanič, JUDr. Buvala, JUDr. Králik, JUDr. Sabová, Mgr. Matel, JUDr. Peteja, JUDr. Hrubala, JUDr. Šutka, JUDr. Giertli, JUDr. Truban, JUDr. Púchovský, Zdenka Cabanová a JUDr. Kozlík), ktorí schvaľovali dohody o vine a treste uzavreté medzi prokurátorom a jednotlivými obvinenými, prípadne inými rozhodnutiami v merite veci, a tak v zmysle záverov citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu porušili princíp objektívnej nezaťažosti a prezumpcie neviny. V uvedených veciach doposiaľ nerozhodoval len sudca JUDr. Peter Pulman, ktorý vykonáva súdnictvo (správne má byť funkciu sudcu) na tunajšom súde od 1. februára 2017. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že zo sudcov tunajšieho súdu, nie je možné vytvoriť trojčlenný senát príslušný na prejednanie a rozhodnutie v predmetnej trestnej veci sp. zn. BB-3T/32/2014. Podľa § 23 ods. 1 Tr. por. z dôležitých dôvodov môže byť vec príslušnému súdu odňatá a prikázaná inému súdu toho istého druhu a stupňa; o odňatí a prikázaní rozhoduje súd, ktorý je obom súdom najbližšie spoločne nadriadený. Podľa § 23 ods. 2 Tr. por. ak súdom uvedeným v odseku 1 je Špecializovaný trestný súd, iným súdom toho istého druhu a stupňa sa rozumie krajský súd podľa osobitného predpisu. Podľa § 91 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ak nie je na Špecializovanom trestnom súde ustanovený senát alebo ak z iného dôvodu nemôže Špecializovaný trestný súd vykonávať svoju právomoc podľa tohto zákona alebo osobitného zákona, vykonáva ju Krajský súd v Banskej Bystrici; senát krajského súdu sa v takom prípade skladá z troch sudcov, z ktorých jeden je predsedom senátu. Skutočnosť, že nie je možné vytvoriť zo sudcov tunajšieho súdu senát, ktorý by u všetkých členov senátu spĺňal podmienku objektívnej nezávislosti a u ktorých nie je dôvodná pochybnosť o tom, že vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti nerešpektovali vyššie uvedené zásady prezumpcie neviny, predstavuje v zmysle citovaného zákonného ustanovenia § 23 ods. 1 Tr. por. dôležitý dôvod, pre ktorý môže byť vec príslušnému súdu odňatá a prikázaná inému súdu toho istého druhu a stupňa. V zmysle ustálenej súdnej praxe dôležité dôvody pre delegáciu nie sú zákonom ustanovené, avšak vzhľadom na výnimočnosť takého postupu, treba nimi rozumieť dôvody, ktoré v konkrétnej trestnej veci zabezpečia uplatnenie základných práv a slobôd obvinených osôb na spravodlivý súdny proces, súčasťou ktorého je aj právo na prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom. Keďže nie je možné, v dôsledku vyslovených záverov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vytvoriť na tunajšom súde senát zložený zo sudcov, ktorí všetci spĺňajú podmienku nezaťažateľa a nestranného rozhodovania, vyplývajúcu z toho, že v predmetnej veci zločineckej skupiny „M.“ svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou neprejudikovali vinu iných, doteraz neprávoplatne odsúdených osôb, nie je možné právo obvinených osôb na spravodlivý súdny proces garantovať inak, ako odňatím veci tunajšiemu súdu a prikázaním veci vecne a miestne príslušnému súdu podľa osobitného zákona. Z týchto dôvodov preto Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predkladám predmetnú trestnú vec obž. L. Y. a spol. pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. a iné, vedenú na tunajšom súde pod sp. zn. BB-3T/32/2014 a navrhujem, aby v súlade s § 23 ods. 1, 2 Tr. por. rozhodol o odňatí veci Špecializovanému trestnému súdu a prikázaní veci na prejednanie a rozhodnutie Krajskému súdu v Banskej Bystrici. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 9. marca 2017, sp. zn. 5 Ndt 3/2017 o návrhu predsedu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku rozhodol tak, že pod bodom I.) vyslovil, že sudcovia JUDr. Jozef Šutka, JUDr. Ján Giertli a JUDr. Ján Hrubala, členovia senátu 3T Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, nie sú vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci proti obžalovanému L. Y. a spol. vedenej pod sp. zn. BB-3T/32/2014 a následne pod bodom II.) tak, že trestnú vec obžalovaného L. Y. a spol. vedenú pod sp. zn. BB-3T/32/2014 Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, neodňal. Senát 5T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodol na podklade týchto právnych záverov (ide o doslovnú citáciu): V prvom rade senát 5T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považuje za potrebné zdôrazniť, že o otázke prípadného vylúčenia predsedu

senátu JUDr. Jozefa Šutku a sudcov JUDr. Jána Hrubalu a JUDr. Jána Giertliho, členov senátu 3T Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci proti obž. L. Y. a spol. v trestnej veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. BB-3T/32/2014, bolo už v tomto súdnom konaní právoplatne rozhodnuté. Ušlo zrejme pozornosti odvolacieho senátu 4T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho predsedovi, ktorý bol zároveň aj sudcom spravodajcom, že v rámci rozhodovania o vzatí do väzby obž. L. Y. prostredníctvom svojho zvoleného obhajcu Mgr. Martina Pohoveja okrem iného 29. decembra 2015 vzniesol námietku zaujatosti založenú na rovnakej argumentácii, teda že senát zložený z vyššie uvedených sudcov v inej trestnej veci vedenej na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica rozsudkom z 28. júla 2014, sp. zn. BB-3T/19/2014, schválil dohodu o vine a treste medzi prokurátorom a obvineným L. L., ktorej predmetom boli dva skutky právne kvalifikované ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. č. 300/2005 a trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a/, b/, j/ Tr. zák., sčasti dokonaný, sčasti v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. Z uvedenej námietky zaujatosti senát 5T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky doslovne cituje: V rámci výrokovej časti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica sp. zn. BB-3T/19/2014 ku skutku pod bodom 1) je konštatovaná moja vina zo spáchania zločinu založenie, zosnovanie a podporovanie zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák., pričom je presne uvedené: „od roku 1999 až do súčasnosti ... pôsobí zločinecká skupina, ktorej členovia sa označujú ako „M.“ ..., v ktorej dlhodobo ... pôsobí na najvyššej riadiacej úrovni L. Y., ktorý zadáva príkazy, koordinuje a usmerňuje jemu podriadených členov zločineckej skupiny“. Vyššie uvedené konštatovanie o mojej vine zo spáchania zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. napriek môjmu súčasnému ešte len prebiehajúcemu trestnému konaniu predstavuje vyjadrenie o mojej vine v čase, keď som ešte nebol za spáchanie predmetného trestného činu právoplatne odsúdený súdom v Slovenskej republike. V zmysle základných zásad Trestného poriadku (zák. č. 301/2005 Z. z.), konkrétne § 2 ods. 4 Tr. por., sa každý proti komu sa vedie trestné konanie považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu. Podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) dôvodné pochybnosti o nezaujatosti pre pomer k veci je možné mať, ak konanie evidentne prebieha za takých okolností, ktoré opodstatnene vyvolávajú podložené pochybnosti o správnosti a zákonnosti procesného postupu, ktorým sa garantuje právo na obhajobu a navonok sa prejavuje objektívnosť a nestrannosť (sp. zn. 5To/31/2004). V tejto súvislosti je nepochybné, že nemám žiadnu reálnu možnosť využiť svoje právo na obhajobu a presvedčiť o svojej nevine senát súdu, ktorý už moju vinu za skutok predpokladaný obžalobou konštatoval v inom trestnom konaní. Zaujatosť pre pomer k veci podľa ustanovenia § 31 ods. 1 Tr. por. však v tomto smere zakladá zjavná absencia objektivity a nestrannosti. Predmetné rozhodnutie senátu Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-3T/19/2014, narúša dôveru v objektívnosť senátu a neumožňuje akceptovať jeho účasť na ďalšom rozhodovacom procese v trestnom konaní sp. zn. BB-3T/32/2014 v samotnom merite veci. Na podklade námietky zaujatosti vznesenej obž. L. Y. Špecializovaný trestný súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, uznesením z 30. decembra 2015, sp. zn. BB-3T/32/2014, podľa § 32 ods. 3 Tr. por. rozhodol, že predseda senátu JUDr. Jozef Šutka a členovia senátu JUDr. Ján Hrubala a JUDr. Ján Giertli z dôvodov uvedených v § 31 ods. 1 Tr. por. nie sú vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci proti obž. L. Y. a spol. vedenej na tomto súde pod sp. zn. BB-3T/32/2014. Proti tomuto uzneseniu obž. L. Y. v zákonom stanovenej lehote podal sťažnosť, ktorú odôvodnil nasledovne: Napadnuté uznesenie vo svojom odôvodnení podľa § 176 ods. 2 Tr. por. vychádza z konštatovania, že podľa ustálenej súdnej praxe pokiaľ sa viedlo spoločné konanie proti viacerým spolupáchateľom a neskôr došlo k vylúčeniu jedného alebo viacerých spolupáchateľov na samostatné konanie nepôjde o prejudikovanie viny ak súd v odsudzujúcom rozsudku, ktorý sa týka ďalších spolupáchateľov uvedie vecnú súvislosť konania vylúčeného spolupáchateľa (doteraz neodsúdeného) s konaním ostatných spolupáchateľov, pričom je odkazované na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. Ndt 180/1997 (R 30/1998). Predmetné rozhodnutie však nie je možné na môj prípad aplikovať, nakoľko sa týkalo inej skutkovej a právnej situácie. Namietaný senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky totižto konštatuje (str. 2, prvý odstavec), že veta v znení „... súc v spojení s obvineným F.B. žijúcim vo Švajčiarsku...“ je v súlade so zákonom a neprejudikuje žiadnym spôsobom vinu obžalovaného F.B. V žiadnom prípade

rozhodnutie sp. zn. Ndt 180/1997 nedovoľuje akceptovať konštatovania o vine osoby, ktorá ešte nebola právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v Slovenskej republike uznaná za vinnú z konkrétneho skutku. Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) vo svojom článku 6 ods. 1 a rovnako Ústava Slovenskej republiky vo svojom článku č. 46 ods. 1 kladú na súd osobitnú požiadavku neustrannosti. Podľa § 2 ods. 1, 4 Tr. por. je do základných práv a slobôd osôb možné zasahovať iba zákonom dovoleným spôsobom a len v miere nevyhnutnej na dosiahnutie účelu trestného konania, pričom každý, proti komu sa vedie trestné konanie sa považuje za nevinného, pokiaľ súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu. Európsky súdny dvor pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) definoval v prípade Piersack proti Belgicku neustrannosť ako absenciu predsudku alebo predpojatosti. Prítomnosť predsudku alebo predpojatosti je možné testovať subjektívnym prístupom z pohľadu osobného presvedčenia daného sudcu alebo objektívnym prístupom, či sudca poskytuje dostatočné záruky, tak aby boli vylúčené akékoľvek pochybnosti o neustrannosti. Subjektívna neustrannosť (osobné presvedčenie sudcu) sa preukazuje ťažšie, avšak u objektívnej neustrannosti postačuje, ak existujú okolnosti, ktoré môžu vzbudzovať pochybnosti o neustrannosti súdu. ESLP vo svojej konštantnej judikatúre vychádza z anglického pravidla: „justice must not only be done, it must also be seen to be done“, čo znamená „spravodlivosť nemôže byť len vykonávaná, musí byť taktiež vidieť, že je vykonávaná (Delcourt v. Belgicko, rozsudok č. 2689/65, § 31). V mojom prípade je celkom zrejmé, že súd vetným spojením „od roku 1999 až do súčasnosti ... pôsobí zločinecká skupina, ktorej členovia sa označujú ako „M.“ ..., v ktorej dlhodobo ... pôsobí na najvyššej riadiacej úrovni L. Y...., ktorý zadáva príkazy, koordinuje a usmerňuje jemu podriadených členov zločineckej skupiny“ nedal najavo len akúsi vecnú súvislosť s iným trestným konaním na ktoré bola moja trestná vec vylúčená, ale v trestnom konaní sp. zn. BB-3T/19/2014 uvedeným spôsobom celkom nepochybne a zreteľne prejavil svoj vnútorný postoj k otázke mojej viny, kde je evidentné, že ani v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. BB-3T/32/2014 nemám žiadnu možnosť presvedčiť senát Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica v uvedenom zložení o svojej nevine. Namietaný senát Špecializovaného trestného súdu nespĺňa predpoklady tak subjektívnej ako ani objektívnej neustrannosti, konaním porušil princíp prezumpcie neviny a moje právo na spravodlivý súdny proces ako aj právo na obhajobu garantované tak dohovorom ako aj ústavou. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 12. januára 2016, sp. zn. 2 Tost 1/2016, sťažnosť obž. L. Y. podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. ako nedôvodnú zamietol. Z odôvodnenia uznesenia senátu 2T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zloženého z jeho predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a členov JUDr. Libora Duřu a JUDr. Petra Paludu vyplýva nasledovné: Popis činu (skutku) v tzv. skutkovej vete rozsudku musí zodpovedať použitej právnej kvalifikácii. Pokiaľ ide o zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák., vzhľadom na zákonnú definíciu takej skupiny podľa § 129 ods. 4 Tr. zák. a výklad, čo sa rozumie štruktúrovanou skupinou najmenej troch osôb, skutok musí obsahovať aj skutkový popis uvedených znakov a to tak, aby nemohol byť zamenený s iným skutkom. Vo veci už odsúdeného L. L. rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 28. júla 2014, sp. zn. BB-3T/19/2014, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste je v skutku v bode 1/ kvalifikovanom ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. uvádzaný obžalovaný L. Y. ako riadiaca osoba zločineckej skupiny a skutok v bode 2/ citovaného rozsudku kvalifikovaný u L. L. ako trestný čin vraždy formou spolupáchateľstva, sčasti dokonaný, sčasti v štádiu pokusu podľa § 9 ods. 2, § 8 ods. 1 k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a/, b/ j/ Tr. zák. (zákon č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z.) obsahuje skutkový popis konania viacerých páchatel'ov, vrátane obžalovaného L. Y., ktorým mali byť naplnené znaky spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. (účinného do 1. januára 2006). Vymedzenie trestného skutku vychádza z jeho nedeliteľnosti a nemennosti v rámci trestného stíhania, aby bola zachovaná jeho totožnosť a nezameniteľnosť, pokiaľ ide o konanie a jeho následok, vrátane príčinnej súvislosti a o osoby, ktoré ho mali spáchať. Neuvedenie obžalovaného L. Y. vo veci odsúdeného L. L. BB-3T/19/2014 len iniciálami s dovetkom, že ide o osobu stíhanú v inej veci podľa názoru sťažnostného senátu žiadnym spôsobom neprejudikuje vinu obžalovaného L. Y. (podobne tomu tak nie je ani v prípade konštatovania dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu pri rozhodovaní o väzbe), pričom porušenie prezumpcie neviny sa evidentne nemôže dotýkať tých skutkov, ktoré nie sú predmetom odsudzujúceho rozsudku vo vzťahu k odsúdenému L. L. a naopak sú predmetom obžaloby u obžalovaného L. Y.. Na záver senát 2T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pripomína, že k rozhodnutiu o vine konkrétneho obžalovaného môže dôjsť len po zachovaní zákonom predpísaného

procesného postupu, t. j. po vykonaní dokazovania na hlavnom pojednávaní a nie inak, teda v inom konaní, ktoré sa viedlo výlučne len proti bývalému spoluobvinenému, ktorého vec bola po vylúčení zo spoločného konania, skončená tzv. odklonom (schválením dohody o vine a treste) bez vykonania riadneho kontradiktórneho konania na hlavnom pojednávaní. Z toho potom jednoznačne vyplýva, že odvolací senát 4T bol v otázke vylúčenia vyššie uvedených sudcov viazaný právnym názorom senátu 2T, ktorý o danej námietke na tom istom stupni už právoplatne rozhodol, keďže podané odvolania obžalovaných v tejto časti boli založené na rovnakej argumentácii. Námietku týkajúcu sa nezákonného zloženia senátu s poukazom na absenciu jeho nestrannosti by mohol Najvyšší súd Slovenskej republiky opätovne preskúmať po prípadnom právoplatnom skončení veci len v dovolacom konaní na podklade dovolania podaného niektorým z obvinených z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. b/ Tr. por. Senát 5T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa s právnym názorom odvolacieho senátu 4T nestotožnil aj z týchto dôvodov: Kľúčovým argumentom pre konštatovanie zaujatosti senátu Špecializovaného trestného súdu vo veci obž. L. Y. a spol. je premisa odvolacieho senátu 4T, že sudcovia, ktorí sa podieľali na rozsudku (rozsudkoch), ktorými bola schválená dohoda o vine a treste za skutky, ktoré sú aj predmetom následne podanej obžaloby nie sú nestrannými sudcami, keďže už v rozsudkoch založených na dohode o vine a treste prejudikovali vinu ostatných obžalovaných, ktorí boli v skutkových vetách týchto rozsudkov uvedení ako spolupáchatelia alebo účastníci týchto trestných činov. Táto premisa je - zvlášť v kontexte dohodovacieho konania - absurdná. V dohodovacom konaní je súd viazaný skutkom vymedzeným v návrhu a dohodu môže odmietnuť len vtedy, ak je nespravodlivá (§ 334 ods. 2 Tr. por.) alebo je navrhovaný trest vo vzťahu k obvinenému neprímeraný (§ 334 ods. 1 Tr. por.). Súd nevykonáva žiadne dokazovanie, ktoré by mohlo prejudikovať jeho názory na vinu spolupáchateľov alebo účastníkov rovnakého skutku. Odvolací senát 4T síce cituje niekoľko rozsudkov Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ale tieto sa týkali výrazne odlišných skutkových situácií. Judikatúra ESLP je totiž čisto kazuistická (ide o posudzovanie jednotlivých prípadov), takže bez dôkladného preštudovania celého rozsudku (vrátane skutkového stavu) je možno prísť k chybným záverom. Ako príklad spomenieme inú procesnú situáciu, kedy ESLP nepovažuje a priori za porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru situáciu, kedy v merite veci rozhoduje ten istý sudca, ktorý rozhodoval v prípravnom konaní o väzbe. Koniec - koncov práve z tohto dôvodu nový Trestný poriadok vypustil túto situáciu z dôvodov pre vylúčenie sudcu (pôvodný § 30 ods. 2 Trestného poriadku č. 141/1961 Zb.). Avšak práve pre kazuistickú povahu rozhodovania ESLP sa dajú nájsť rozhodnutia, ktoré v kontexte konkrétneho skutkového stavu rozhodli aj v takejto procesnej situácii o porušení článku 6 ods. 1 Dohovoru. Napríklad v rozsudku Cardona Serrat v. Španielsko (rozsudok zo dňa 26. januára 2010, sťažnosť č. 38715) rozhodol ESLP o zaujatosti sudcov Audiencia Provincial, ktorí rozhodovali o väzbe počas vyšetrovania a následne aj v merite veci. Dôvod bol však ten, že odôvodnenie väzobného rozhodnutia obsahovalo pomerne jednoznačné závery o spáchaní trestného činu, a o jeho páchatelovi. Procedurálne bola situácia osobitná aj tým, že obvineného najskôr prepustil z väzby (zo zadržania) vyšetrojúci sudca (ktorý má v Španielsku vo vyšetrovaní obdobné kompetencie ako náš prokurátor), ale senát Audiencia Provincial ho napriek tomu vzal do väzby vo vyšetrovacej fáze trestného konania. Preto je potrebné nevyvodzovať bez znalosti veci príliš široké princípy z jednotlivých rozsudkov ESLP! To platí aj o rozsudkoch citovaných v odôvodnení odvolacieho senátu - ide najmä o rozsudky vo veci Rojas Morales v. Taliansko a Ferrantelli a Santangelo v. Taliansko. Vo veci Ferrantelli a Santangelo (rozsudok zo dňa 7. augusta 1996, sťažnosť č. 19874/92) rozhodol ESLP o zaujatosti predsedu senátu, ktorý predsedal dvom samostatným hlavným pojednávaniam, kde bolo rozhodované o rovnakom skutku viacerých spolupáchateľov. Hlavný problém bol však v tom, že v poradí druhý rozsudok apelačného súdu v Caltanissetta (sekcie pre mladistvých) obsahoval mnohé odkazy a na viacerých miestach sa odvolával a priamo citoval prvý rozsudok, kde bol po hlavnom pojednávaní vynesenej odsudzujúci rozsudok nad prvou časťou spolupáchateľov. Takáto situácia v kontexte dohodovacieho konania vôbec nemôže nastať! Kontextu dohodovacieho konania sa oveľa viac blíži rozsudok ESLP vo veci Schwarzenberg v. Nemecko z 10. augusta 2006 (sťažnosť č. 75737/01), ktorý odvolací senát 4T z neznalosti alebo zo zámeru vôbec neuvádza. Keďže ide o najrelevantnejší rozsudok ESLP na posudzovaný prípad zaujatosti, budeme sa ním zaoberať detailnejšie. Skutkovo išlo o prípad pomerne brutálnej lúpežnej vraždy a pokusu o vraždu adoptívnych rodičov jedného z dvoch spolupáchateľov. Spolupáchatelia po vykonaní skutkov odišli do Španielska, kde boli zatknutí. Prvý z dvojice (adoptívny syn poškodených) bol vydaný už v roku 1996, takže bol následne aj obžalovaný a

odsúdený. Krajský súd v Heilbronne nečakal na extradíciu druhého páchatel'a (sťažovatel'a), ale vo veci konal a rozhodol s tým, že v odsudzujúcom rozsudku samozrejme pomerne detailne rozobral aj účasť druhého páchatel'a na obidvoch skutkoch (vraždy a pokusu o vraždu). Následne bol druhý páchatel' vydaný do Nemecka v roku 1997 a o jeho vine rozhodoval senát, v ktorom boli z troch členov senátu dvaja členovia (vrátane predsedu), ktorí už rozhodli o vine a treste pre prvého spolupáchatel'a. Námiety zaujatosti podané druhým spolupáchatel'om odmietol Spolkový najvyšší súd a následne aj Spolkový ústavný súd. ESLP prišiel k záveru, že článok 6 ods. 1 Dohovoru porušený nebol. ESLP jednoznačne konštatoval, že: „Samotný fakt, že sudca prvostupňového súdu rozhodol v minulosti o rovnakom skutku nemôže sám o sebe odôvodniť obavy vo vzťahu k jeho nestrannosti.“ (§ 42 cit. rozsudku). ESLP svoj záver oprel aj o skutočnosť, že prvostupňový súd vo svojom prvom rozsudku „výslovne uviedol, že skutkový stav bol prevažne založený na výsluchoch prvého spolupáchatel'a, a teda nevytváral vlastné posúdenie otázky viny sťažovatel'a zo strany Krajského súdu ... Z toho vyplýva, že sudcovia prvostupňového senátu si boli vedomí skutočnosti, že zatiaľ nepreskúmali prípad z pohľadu sťažovatel'a. To je potvrdené vyjadreniami samotných sudcov k podanej námietke zaujatosti, kde zdôraznili, že si boli vedomí skutočnosti, že ich zdroj informácií bol obmedzený a že posúdenie sťažovateľovho možného zapojenia do trestnej činnosti sa musí ponechať na hlavné pojednávanie vedené proti sťažovateľovi. Navyše, zhodnotenie skutkového stavu v rozsudku proti sťažovateľovi sa jasne odlišuje od zhodnotenia skutkového stavu v rozsudku proti prvému spolupáchatel'ovi, a neobsahuje žiadne odkazy na prvý rozsudok, čo potvrdzuje, že sudcovia nanovo zhodnotili sťažovateľovu trestnú vec (undertook a fresh consideration of the applicant's case).“ (§ 43 citovaného rozsudku). Citovaný rozsudok je najrelevantnejší k posudzovanej veci práve preto, že predchádzajúce rozsudky kvázi spolupracujúcich obvinených boli vydané len na základe jednostranného uznania viny, pričom rozsudok Špecializovaného trestného súdu vo veci obž. L. Y. a spol. bol vydaný po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní v trvaní niekoľkých týždňov a nijako sa na predchádzajúce rozsudky schvaľujúce dohody o vine a treste argumentačne neodvoláva. Dokonca ESLP v sérii svojich rozhodnutí nenašiel dôvod spochybniť nestrannosť sudcov, ktorí rozhodovali proti tomu istému obvinenému v konaní proti ušlému in absentia, a následne v rovnakom zložení opätovne po jeho zatknutí v obnovenom konaní pre ten istý skutok (obdoba nášho § 362 Tr. por.). Ak by platila logika odvolacieho senátu 4T v kauze obž. L. Y. a spol., tak by aj títo sudcovia museli byť zaujatí, keďže v konaní proti ušlému (ak skončilo odsudzujúcim rozsudkom) už prejudikovali - ba čo viac, uznali - obžalovaného vinu. V rozsudku Thomann v. Švajčiarsko ESLP uviedol: „sudcovia, ktorí opätovne rozhodujú v prítomnosti obžalovaného vec, o ktorej najskôr museli rozhodovať in absentia na základe dôkazov, ktoré mali vtedy k dispozícii, nie sú v žiadnom prípade viazaní svojim predchádzajúcim rozhodnutím. Úplne nanovo posudzujú celý prípad; všetky otázky, ktoré sa prípadu týkajú, zostávajú otvorené a v novom konaní sú predmetom kontradiktórneho konania s výhodou komplexnejších informácií, ktoré môžu byť získané osobnou prítomnosťou obžalovaného.“ (rozsudok z 10. júna 1996, sťažnosť č. 17602/91, § 35). Tak tomu bolo aj v jednom azda z najznámejších slovenských prípadov, týkajúcom sa už právoplatne odsúdeného Z. M., ktorý bol najskôr rozsudkom Okresného súdu Prešov zo 16. júna 2011, sp. zn. 33T 99/10, pre drogovú trestnú činnosť odsúdený v neprítomnosti ako proti ušlému k trestu odňatia slobody vo výmere 22 rokov (dvadsaťdva) a po jeho zadržaní v Kosove a vydaní na trestné stíhanie na Slovensko (pôvodný rozsudok bol zrušený z dôvodu návrhu odsúdeného na opätovné prejednanie veci) bol opätovne, tentokrát už v jeho prítomnosti odsúdený rozsudkom Okresného súdu Prešov zo 16. decembra 2013, sp. zn. 33T 99/10, k rovnakému trestu, pričom v obidvoch veciach rozhodoval úplne totožný senát, ktorému predsedal sudca JUDr. Peter Šuťak. Treba iba dodať, že rovnaké závery platia aj pokiaľ ide o vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. V opačnom prípade by sme potom museli pripustiť, že obž. L. Y. bol nezákonne vzatý do väzby a obž. R. H. bola nezákonne predĺžená celková lehota trvania väzby nad 4 (štyri) roky. Odvolací senát 4T a jeho spravodajca s jeho toľko na verejnosti pertraktovaným tvrdením, že „svojou rozhodovacou činnosťou zabezpečuje okamžitú spravodlivosť, keď aplikuje čl. 6 ods. 1 Dohovoru“ postupoval v rozpore s touto svojou „doktrínou“, keď na jednej strane dospel k záveru, že o vine a treste v trestnej veci obž. L. Y. a spol. rozhodol súd v nezákonnom zložení, no na druhej strane obž. L. Y. a obž. R. H. ponechal vo väzbe, i keď existencia a ďalšie jej trvanie je rovnako založené na rozhodnutiach súdu v nezákonnom zložení. V tomto prípade mal potom odvolací senát 4T konať a rozhodnúť ex offio s poukazom na § 79 ods. 1 Tr. por. A podľa názoru senátu 5 T v následkoch rezultujúcich z právneho názoru odvolacieho senátu 4T treba ísť ešte

ďalej. Na rovnakom procesnom základe bola totiž právoplatne odsúdená aj iná časť zločineckej skupiny „M.“, a to vetva ods. Y. Z. a spol., pričom senát Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zložený zo sudcov JUDr. Emil Klemanič, JUDr. Ján Buvala a JUDr. Igor Králik pred rozhodnutím o vine a treste v trestnej veci obž. Y. Z. a spol. 28. mája 2013, sp. zn. PK-1T/10/2012, schválil tri dohody o vine a treste, ktoré sa týkali obvinených patriacich do tejto vetvy zločineckej skupiny „M.“, a to: - 7. marca 2013 - obvinení G. W. a B. W. (sp. zn. PK - 1T 2/2013)- 7. marca 2013 - obvinení O. M. a X. M. (sp. zn. PK - 1T 4/2013)- 19. decembra 2012 - obvinený I. M. (sp. zn. PK - 1T 36/2012). Paradoxom je, že o odvolaniach v trestnej veci obž. Y. Z. a spol. rozhodoval 13. mája 2014, sp. zn. 4 To 7/2013, rovnako odvolací senát 4T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v zložení z predsedu JUDr. Martina Piovartsyho (aj v odvolacom senáte 4T v trestnej veci obž. L. Y. a spol.) a sudcov JUDr. Emila Bdžocha a JUDr. Viliama Dohňanského (ako sudca spravodajca), pritom napadnutý rozsudok po zmene výrokov o treste a spôsobe ich výkonu u niektorých obžalovaných v podstate potvrdil, a to aj pokiaľ ide o konanie, ktoré mu predchádzalo. Napokon rovnaký právny názor prezentoval aj odvolací senát 6T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a členov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Daniela Hudáka, ktorý rozsudkom z 28. novembra 2013, sp. zn. 6 To 6/2013, právoplatne ukončil trestnú vec obž. W. Z. a spol., tzv. seneckej vetvy zločineckej skupiny „M.“, pričom aj v tejto veci napadnutému rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 21. mája 2013, sp. zn. PK-1T/26/2011, predchádzal procesný postup vyššie opísaný. Uvedené právoplatné rozsudky a uložené tresty by potom mali byť taktiež nezákonné, pretože o nich rozhodol súd v nezákonnom zložení. Pokiaľ ide o vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por., je právny názor odvolacieho senátu v zrejmom rozpore s účelom tohto procesného inštitútu, ktorého právna úprava je obsiahnutá v § 257 ods. 5 a 8. V opačnom prípade by tento procesný inštitút v skupinových veciach stratil akýkoľvek zmysel a bol by v podstate nerealizovateľný, pretože konajúci senát by v prípade vyhlásenia obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov a jeho prijatí, mohol rozhodnúť o obžalobe len ohľadom tohto obžalovaného. Ostatných obžalovaných v skupinovej veci, ktorí sa mali dopustiť spoločného skutku alebo skutkov, by musel vylúčiť na samostatné konanie, keďže by sa sudcovia tohto senátu prijatím vyhlásenia o vine s poukazom na prezumpciu neviny stali zaujatými a vec by musela byť následne pridelená inému senátu. Podľa názoru senátu 5T presne tak to potom vyzerá, keď sa „rozhoduje“ len na podklade odvolacích pomôcok obžalovaných a ich obhajcov, keď sa spôsobom „copy“ preberá ich obhajobná argumentácia, a to bez komplexnej znalosti vyšetrovacieho a súdneho spisu a všetkých do úvahy prichádzajúcich okolností prípadu, vrátane relevantnej judikatúry, pri aplikácii ktorej nie sú z jej kontextu vytrhávané len jednotlivé časti. Rovnako presne tak to potom vyzerá, keď niektorí sudcovia nie sú vo svojich právnych názoroch a rozhodnutiach konzistentní a kontinuálni. Senát 5T v tejto veci bol viazaný právnym názorom senátu 2T, ktorý o otázke vylúčenia sudcov JUDr. Jozefa Šutku, JUDr. Jána Hrubalu a JUDr. Jána Gietliho z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci obž. L. Y. a spol. už právoplatne rozhodol, pričom v tomto smere len reagoval na niektoré kvázi argumenty senátu 4T. Senát 5T tým uzatvára právne názory v tejto otázke nasledovne: V dohodovacom konaní je súd viazaný skutkom vymedzeným v návrhu a dohodu môže odmietnuť len vtedy, ak je nespravodlivá (§ 334 ods. 2 Tr. por.) alebo je navrhovaný trest vo vzťahu k obvinenému neprimeraný (§ 334 ods. 1 Tr. por.). Súd nevykonáva žiadne dokazovanie, ktoré by mohlo prejudikovať jeho názory na vinu spolupáchateľov alebo účastníkov rovnakého skutku. Nejde o porušenie zásady prezumpcie neviny a už vôbec nie o porušenie princípu ne bis in idem, pokiaľ ten istý senát schválil dohodu o vine a treste obžalovaného pre skutok, o ktorom následne na podklade podanej obžaloby konal a rozhodol ohľadom iného obžalovaného, resp. obžalovaných. Sudcovia senátu, ktorí schválil dohodu o vine a treste nie sú vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania vo veci, v ktorej bola pre ten istý skutok podaná obžaloba na ďalšieho obžalovaného, resp. obžalovaných. K rozhodnutiu o vine konkrétneho obžalovaného môže dôjsť len po zachovaní zákonom predpísaného procesného postupu, t. j. po vykonaní dokazovania na hlavnom pojednávaní a nie inak, teda v inom konaní, ktoré sa viedlo výlučne len proti bývalému spoluobvinenému, ktorého vec bola po vylúčení zo spoločného konania, skončená tzv. odklonom (schválením dohody o vine a treste) bez vykonania riadneho kontradiktórneho konania na hlavnom pojednávaní. To isté platí aj pre vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. Predseda senátu 5T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Generálny prokurátor Slovenskej republiky 13. marca 2017 podali podnet na zvolanie mimoriadneho zasadnutia trestnoprávneho kolégia za účelom zaujatia stanoviska, keďže v

trestnej veci obž. L. Y. a spol. došlo medzi senátom 4T na jednej strane a senátmi 2T a 5T trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k výkladovým rozdielnostiam právoplatných rozhodnutí týkajúcich sa otázky prípadnej nestrannosti sudcov - členov senátu, ktorí pred rozhodnutím o podanej obžalobe schválili dohodu o vine a treste o inom obžalovanom vylúčenom na samostatné konanie pre skutok totožný so skutkom v podanej obžalobe na iných obžalovaných. Zhodne pritom zdôraznili, že ide o otázku zásadného charakteru, ktorá má rozhodujúci význam pre ďalšiu rozhodovaciu činnosť Špecializovaného trestného súdu, nakoľko v prípade výkladu zaujatého senátom 4T by mohlo dôjsť k paralyzovaniu jeho rozhodovacej činnosti. Trestnoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na svojom zasadnutí konanom 5. apríla 2017, sp. zn. Tpj 11/2017, na zjednotenie výkladu a aplikácie ustanovení § 18 ods. 1, § 31 ods. 1, § 257 ods. 5 až 8, § 334 ods. 4 a § 317 ods. 1 Trestného poriadku vo vzájomných súvislostiach pomerom hlasov 12:5 (A) a 11:6 (B) prijalo stanovisko, ktoré sa v plnom rozsahu stotožnilo s právnym názorom senátov 2T a 5T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. A. I. Presumpcia nevinoty (§ 2 ods. 4 Trestného poriadku) sa týka osoby obvinenej v aktuálne vedenom trestnom konaní a nie je porušená, ak sa o účasti tohto obvinenej na žalovanej trestnej činnosti zmieňuje výrok alebo odôvodnenie skoršieho rozhodnutia súdu, ktorým bola odsúdená iná osoba;* rovnako len voči odsúdenej osobe (alebo v inej modalite rozhodnutia podľa § 9 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku) je založená prekážka právoplatne rozhodnutej veci - v následne vedenom trestnom konaní teda môže byť stíhaná iná (ďalšia) osoba zo spáchania toho istého činu.**II. Súd schvaľuje dohodu o vine a treste bez vykonania dokazovania (ide o výnimku z pravidla podľa § 2 ods. 19 Trestného poriadku), pričom toto rozhodnutie vyvoláva v zmysle § 334 ods. 1 Trestného poriadku právne účinky len vo vzťahu k obvinenému. To primerane platí aj o prijatí vyhlásenia obvinenej, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe, alebo vyhlásenia, že nepopiera spáchanie takého skutku podľa § 257 ods. 5, 7 Trestného poriadku. Ak súd následne rozhoduje o obžalobe podanej proti inému obvinenému (hoci zo spáchania činu pokrytého skôr schválenou dohodou) alebo o vine iného obvinenej (hoci zo spáchania činu pokrytého skorším prijatím vyhlásenia o vine), vykonáva v tomto smere autonómne dokazovanie, bez akejkoľvek viazanosti skorším schválením dohody alebo prijatím vyhlásenia o vine a nemôže pri rozhodovaní vychádzať zo schválenej dohody alebo prijatého vyhlásenia. III. Objektívny test nezaujatosti (jej vonkajšie zdanie) vo vzťahu k možným dôvodom vylúčenia sudcu z vykonávania úkonov trestného konania podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku („možno mať pochybnosť o nezaujatosti“) sa týka hodnotenia z pohľadu vonkajšieho nestranného pozorovateľa, ktorý je však informovaný aspoň o základných kautelách používaného procesného postupu. Vo vzťahu k otázke presumpcie nevinoty ide (aj) o okolnosti uvedené v bodoch I. a II. IV. Sudca, ktorý sa zúčastnil na rozhodovaní o dohode o vine a treste, neporušil presumpciu nevinoty (§ 2 ods. 4 Trestného poriadku) vo vzťahu k inej osobe, ktorá sa mala podľa skutkovej vety dohody a rozsudku podľa § 334 ods. 4 Trestného poriadku podieľať na trestnej činnosti obvinenej; taký sudca nie je vylúčený podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku z neskoršieho konania o obžalobe podanej proti dotknutej „inej osobe“ (môže ísť aj o spoluobžalovaného v tom istom konaní). Pravidlo uvedené v predchádzajúcej vete platí aj vo vzťahu k sudcovi, ktorý sa zúčastnil na rozhodovaní o prijatí vyhlásenia obvinenej o vine podľa § 257 ods. 5, 7 Trestného poriadku a neskôr prejednávaná obžaloba sa týka inej osoby, ktorá sa mala podľa rozsudku vyhlásenej na podklade naposledy označeného ustanovenia podieľať na trestnej činnosti obvinenej (môže ísť aj o spoluobžalovaného v tom istom konaní).* pozri aj R 30/1998** pozri aj R 11/2010 - II.B. O zaujatosti sudcu súdu prvého stupňa (na podklade § 31 ods. 1 Trestného poriadku) sa rozhoduje v bezprostrednej časovej nadväznosti na buď oznámenie takej okolnosti konajúcim sudcom (§ 32 ods. 1 Trestného poriadku) alebo námietku strany (§ 31 ods. 4, § 32 ods. 3 Trestného poriadku); námietku zaujatosti možno na tých istých dôvodoch založiť len raz (§ 32 ods. 6 Trestného poriadku, alternatíva prvá). V odvolacom konaní sa konkrétna okolnosť ako dôvod (možného) vylúčenia sudcu preskúmava len vtedy, ak o nej doposiaľ nebolo rozhodnuté nadriadeným súdom podľa predchádzajúcej vety (§ 32 ods. 1 alebo § 32 ods. 5 písm. c/ Trestného poriadku), keďže odvolací súd nemôže také skoršie rozhodnutie (súdu toho istého stupňa) zrušiť. Uvedené rozhodnutie vyvoláva vo vzťahu k dotknutej otázke in concreto aj naďalej právne účinky (uplatní sa zásada ne bis in idem). Napadnúť nevyhlúčenie sudcu možno vo vyššie popísanej situácii len dovolaním z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku (alebo nedôvodné vylúčenie sudcu z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku). Z odôvodnenia tohto stanoviska vyplývajú tieto právne závery (ide o doslovnú citáciu): K prvému z riešených problémov je potrebné v zmysle

prvej právnej vety zdôrazniť, že prezumpcia nevinoty (čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky - ďalej len „Ústava“, § 2 ods. 4 Trestného poriadku) sa primárne týka postavenia obvineného v konaní, ktoré sa proti nemu vedie, od čoho sa potom odvíjajú jej ďalšie účinky, a to ako trestnoprávne (predovšetkým výkon trestu), tak aj iné, ktoré právny poriadok spája s odsúdením za trestný čin (jedným z možných účinkov je odvolanie z určitej funkcie, napríklad z funkcie sudcu v zmysle čl. 147 ods. 1 Ústavy). Uvedený predpoklad (nevinoty) môže byť vo vzťahu ku konkrétnemu skutku právne prekonaný len právoplatným odsúdením dotknutej osoby, iné informačné zdroje nemôžu jej legálny status (určený ako neodsúdený, a teda nevinný) ovplyvniť. Nemôže ho teda ovplyvniť ani odsúdenie inej osoby, pri ktorom je v rozhodnutí spomínaná (uvedená) účasť doposiaľ právoplatne neodsúdeného na trestnej činnosti, ktorá je predmetom už vydaného rozhodnutia. Uvedený zásadný záver sa potom konkrétne premieta do postavenia naposledy uvedenej osoby ako obvineného v konaní, ktoré sa proti nemu pre predmetný čin následne vedie, spojeného s predpokladanou nevinou (na rozdiel od inej, za tento čin už odsúdenej osoby) - vid' obe právne vety v bode II. Môže ísť o stíhanie tohto ďalšieho obvineného ako spolupáchateľa alebo ako účastníka na predmetnom trestnom čine, poprípade v nadväzujúcej skutkovej súvislosti. Oddelený personálny účinok platí aj vo vzťahu k prekážke právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata), ktorá je procesným prejavom zásady ne bis in idem (nie dvakrát o tom istom) a ktorá vyplýva z čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), z čl. 50 ods. 5 Ústavy a z § 2 ods. 8, § 9 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku. Táto prekážka sa týka osoby vo vzťahu k skutku - to znamená len osoby, proti ktorej sa skoršie stíhanie pre ten istý skutok skončilo niektorým z rozhodnutí, uvedených v naposledy označenom ustanovení. Musí ísť pritom o dotknutú osobu zásadne v postavení obvineného, a naopak, nejde o inú osobu, ktorá je v rozhodnutí spomenutá (uvedená) spôsobom, popísaným v predchádzajúcom odseku. Nie je teda ani správny záver o porušení zásady ne bis in idem, uvedený v rozhodnutí senátu 4T (4 To 6/2016), ku ktorému malo dôjsť uznaním viny dotknutých obvinených, o účasti ktorých na predmetnej trestnej činnosti sa vyjadroval skorší odsudzujúci rozsudok, vydaný v konaní proti inému obvinenému na základe schválenia dohody o vine a treste alebo na základe uznania viny tohto (skoršieho) obvineného (už právoplatne odsúdeného). Trestnoprávne bazálna otázka povahy zákazu dvojitého stíhania a rozhodnutia bola už vysvetlená aj judikatúrnym zovšeobecnením (R 11/2010 - právna veta II.). Právne vety uvedené v bode II. konkretizujú vyššie uvedené, generálne vyjadrený záver vo vzťahu ku skôr schválenej dohode o vine a treste iného obvineného alebo skôr prijatému vyhláseniu o uznaní viny iného obvineného, ak išlo o tú istú trestnú činnosť, a to z hľadiska skúmanej zaujatosti (a teda vylúčenia z konania a rozhodovania) sudcu, ktorý sa podieľal na predchádzajúcom rozhodovaní pri schválení dohody o vine a treste alebo pri prijatí vyhlásenia o vine inej osoby. Prvá z oboch viet zdôrazňuje, že jednak (a to platí pre každý rozsudok, teda aj vyhlásené po vykonaní dokazovania na hlavnom pojednávaní) rozhodnutie sa týka len osoby, ktorá je vo vedenom konaní obvineným a nemá žiaden vplyv na rozhodovanie o obvinenom v následne vedenom konaní, a to ani keď sa o jeho účasti na predmetnej trestnej činnosti predchádzajúci rozsudok zmieňuje. Zároveň oba vyššie popísané spôsoby získania podkladu pre rozhodnutie (schválenie dohody o vine a treste a prijatie vyhlásenia o vine) sú zákonnou výnimkou z pravidla rozhodovania súdu len na základe dokazovania vykonaného v súdnom konaní. To vylučuje, aby pri neskoršom dokazovaní, týkajúcom sa v následnom konaní toho istého skutku (a ďalšej osoby ako spolupáchateľa alebo účastníka na tomto skutku), bol sudca činný v oboch konaniach ovplyvnený svojím hodnotením dôkazov v prvom z oboch konaní. Uznanie viny v prvom prípade totiž nebolo podložené súdom vykonaným dokazovaním. Taký (naposledy uvedený) je procesný model oboch dotknutých spôsobov rozhodovania, ktoré sú výrazom kontradiktórnosti trestného konania podľa platnej a účinnej zákonnej úpravy a prejavom (čiastočnej) dispozície strán jeho predmetom, pokiaľ ide o možnosť nedokazovať vinu, a pokiaľ ide o (s tým spojenú) výlučnú možnosť strán finalizovať podobu skutku, ktorý je predmetom rozhodovania súdu (vo veci samej). Z toho vyplýva aj okolnosť, že súd pri schvaľovaní dohody o vine a treste a pri prijímaní vyhlásenia o vine nerozhoduje o znení skutkovej vety, ktorá je mu predkladaná stranami v ich dohode alebo je súdu predložená v obžalobe, keď následne obžalovaný uzná vinu podľa jej textu. Uvedené sa týka aj popisu účasti iných osôb ako obvineného na páchaní činu. Rozhodovanie súdu, aj keď o predmetnom skutku, sa netýka tvorby jeho popisu. Konkrétne - v konaní o dohode o vine a treste žiaden z dôvodov možného negatívneho rozhodnutia o návrhu na schválenie dohody o vine a treste súdom, teda jej odmietnutie podľa § 331 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku (závažné porušenie procesných predpisov, najmä porušenie práva na obhajobu, alebo ak

navrhovaná dohoda o vine a treste je zrejme neprimeraná) alebo neschválenie dohody podľa § 334 ods. 2 Trestného poriadku (súd dohodu nepovažuje za spravodlivú) sa netýka popisu skutku pokrytého dohodou vo vzťahu k účasti inej osoby (mimo obvineného) na tomto skutku. Pravidlo uvedené v predchádzajúcej vete obdobne platí aj o prijatí vyhlásenia obvineného, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe, alebo že nepopiera spáchanie takého skutku (po začatí hlavného pojednávania) podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku. Súd tu prijíma vyhlásenie podľa podoby skutku uvedenej v obžalobe a k prípadnému výsluchu obžalovaného o účasti inej osoby na žalovanej trestnej činnosti (§ 257 ods. 8 Trestného poriadku) môže dôjsť až v rámci následne vykonávaného dokazovania. Zjednodušene povedané, v návrhu na schválenie dohody o vine a treste je súdu predložený skutok, jeho právna kvalifikácia a trest. Ak súd (okrem skúmania porušenia práva na obhajobu - napríklad nátlak pri uzavretí dohody) zistí, že právna kvalifikácia stranami sformulovaného skutku je správna a trest je primeraný (a teda spravodlivý), dohodu schváli, a ak zistí opak, neschváli ju - v tom spočíva jeho prieskum oboch zákonom určených kritérií (spravodlivosti a primeranosti). Do skutku však nezasahuje (a ani nemôže, lebo sa v tomto prípade skutok v súdnom konaní nedokazuje). Obdobne to platí pri prijímaní vyhlásenia obvineného o uznaní viny. Zákon síce neustanovuje kritériá pre jej schválenie, avšak súd nemôže vyhlásenia prijať a zároveň zmeniť podobu skutku uvedenú v obžalobe. Uzurpácia oprávnení, ktoré súdu v príslušnom type konania kompetenčne nepatria, by odporovala bazálnemu ústavnému princípu konania štátneho orgánu len „v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon“ (čl. 2 ods. 2 Ústavy). Ak je integrálnou a podstatnou súčasťou skutkového deja účasť iných osôb (okrem aktuálneho obvineného) na páchaní trestnej činnosti, je aj uvedená v skutkovej vete dohody alebo v obžalobe a následne v súdnom rozsudku. Uvedená tam byť musí - inak by rozhodnutie o predmete konania (skutku) nebolo vôbec možné. Neplatí to (dokonca) len o spolupáchateľstve a účastníctve, ale aj o neoddeliteľne nadväzujúcich okolnostiach na konanie obvineného, napr. tzv. zrkadlový skutok ako trestný čin (predaj drogy obvineným a jej nákup inou, aktuálne neobvinenou osobou, ako v prípade ďalej uvedeného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva - ďalej len „ESLP“, alebo odovzdanie úplatku obvineným a jeho prijatie inou, aktuálne neobvinenou osobou). V dohode o vine a treste je vhodné uviesť iné osoby, ktoré sa mali podieľať na trestnej činnosti obvineného, bez uvedenia ich plného mena, taký postup však nič nemení na okolnosti, že sudca, ktorý sa zúčastňuje na rozhodovaní o dohode, má podľa predloženého spisu vedomosť, o ktorú konkrétnu osobu ide. Dodržanie anonymizačného postupu teda nemá vplyv na posudzovanie nezaujatosti sudcu (§ 31 ods. 1 Trestného poriadku) v neskoršom konaní o obžalobe podanej proti „inej osobe“, uvedenej v predchádzajúcej vete. Anonymizácia osoby, ktorá sa mala podieľať na trestnej činnosti obvineného, v skutkovej vete dohody a rozsudku podľa § 334 ods. 4 Trestného poriadku neprichádza do úvahy, ak by ňou bola porušená nezameniteľná identifikácia skutku v zmysle § 206 ods. 3 Trestného poriadku („opis skutku s uvedením miesta, času, prípadne iných okolností, za ktorých k nemu došlo tak, aby skutok nemohol byť zamenený s iným skutkom“). Typicky (a ide o prípad rozhodnutí konkurujúcich si pri prijímaní stanoviska), ak je trestným činom členstvo v zločineckej skupine (§ 296 Trestného zákona), územné teritórium zločineckých skupín sa prekrýva (najmä pokiaľ ide o Bratislavu) a podstatou trestnosti takého činu je začlenenie sa do konkrétnej personálnej štruktúry, vytvorenej na páchanie trestnej činnosti. Aby bol skutok právne kvalifikovateľný podľa naposledy označeného ustanovenia Trestného zákona, musí byť adresne a menovite identifikované zloženie skupiny, vzťahy nadriadenosti a podriadenosti v jej rámci (k tomu pozri R 51/2013), spôsob založenia skupiny a základný popis jej zamerania na určitý druh trestnej činnosti, resp. aj ďalšie okolnosti charakterizujúce skupinu (vrátane názvu, ktorý býva často aj zastrešujúcim „logom“ používaným pri kriminálnych aktivitách). Ak by však aj v popise skutku (zodpovedajúceho vyššie uvedenej alebo inej právnej kvalifikácii) bola uvedená osoba odlišná od obvineného, podieľajúca sa na dotknutej trestnej činnosti, všeobecným označením („ďalšia osoba“, „iná osoba“) alebo uvedením iniciál, z hľadiska posudzovania (ne)zaujatosti sudcu voči nej (v následne vedenom konaní) by to nemalo žiaden význam. Sudca nepochybné totožnosť dotknutej osoby pozná podľa spisového materiálu a nemôže túto okolnosť vedomostne negovať, ani navonok vyvolávať dojem, že nevie, o koho ide. Vo vzťahu k druhej právnej vete uvedenej v bode II. je potrebné opäť a aj v zmysle jej znenia akcentovať, že súd schvaľuje dohodu o vine a treste postupom podľa § 333 a § 334 Trestného poriadku a prijíma vyhlásenie obvineného o vine podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku bez vykonania dokazovania - ide teda o výnimku z princípu priamych dôkazných podkladov pre rozhodnutie, ako ju predpokladá ustanovenie § 2 ods. 19 Trestného poriadku („ak

zákon neustanovuje inak"). V nadväznosti na uvedené, ak súd následne rozhoduje o obžalobe podanej proti inému obvinenému (hoci zo spáchania činu pokrytého skôr schválenou dohodou) alebo o vine iného obvineného (hoci zo spáchania činu pokrytého skorším prijatím vyhlásenia o vine), vykonáva v tomto smere autonómne dokazovanie bez akejkoľvek viazanosti skorším schválením dohody alebo prijatím vyhlásenia o vine a nemôže pri rozhodovaní vychádzať zo schválenej dohody alebo prijatého vyhlásenia. Naposledy uvedený záver však platí aj pre nadväzujúce konanie o inom obvinenom zo spáchania toho istého činu (spolupáchateľ, účastník), ak prvé konanie neprebehlo bez dokazovania viny na hlavnom pojednávaní, ale išlo napríklad o vylúčenie konania proti niektorému zo spoluobvinených zo spoločného konania, napríklad pre jeho neprítomnosť spojenú následne s vydávacím konaním z cudziny. Aj v týchto prípadoch ide o samostatné konanie proti najprv prvému a potom druhému obvinenému (obžalovanému), a v jeho rámci o autonómne dokazovanie viny osoby, o ktorej sa ako o obžalovanom rozhoduje. Pritom zákonný sudca (ktorému bola vec pridelená) zostáva zákonným sudcom. Rozhodnutie o prvom z obžalovaných ho nediskvalifikuje z rozhodovania o druhom z nich, aj keď sa (postupne) rozhoduje o tom istom skutku, a pri prvom rozhodnutí, ak je odsudzujúce, nemožno ignorovať účasť ďalšej (až neskôr pred súd osobne postavenej) osoby na spáchaní činu (aj keď bez akýchkoľvek právnych účinkov pre túto osobu). Naopak, pridelenie vylúčenej veci (konania proti ďalšiemu obžalovanému) inému sudcovi (senátu) by bolo odňatím osoby jej zákonnému sudcovi - čl. 48 ods. 1 Ústavy. V popísanom prípade však nemožno pri rozhodovaní o v poradí druhom obžalovanom z prvého konania a rozhodnutia priamo preberať skutkové zistenia, hodnotenie dôkazov alebo iné, pre rozhodnutie podstatné okolnosti. Sudca je povinný sa takého postupu vyvarovať, inak by sa mohol javiť ako zaujatý (a tým vylúčený z rozhodovania). Zo skúmaného hľadiska ide v prípadoch posudzovaných pri prijímaní stanoviska o jednoduchšiu situáciu, nakoľko k dokazovaniu a hodnoteniu dôkazov (vo vzťahu k skutku) vôbec nedošlo. Záver o nedostatku ovplyvnenia predchádzajúcim rozhodnutím teda vyznieva ešte výraznejšie. Právna veta uvedená v bode III. sa týka vonkajšieho pohľadu na otázku možného vylúčenia sudcu z rozhodovania v konkrétnej veci z dôvodu jeho zaujatosti (vo vyššie popísaných súvislostiach). Nejde o skutočnú (vnútornú) nezaujatosť, ale (a bez ohľadu na jej existenciu) o tzv. objektívny test nezaujatosti, teda o jej vonkajšie zdanie. Ide o známu tézu, akceptovanú rozhodovaním slovenských súdov aj z dôvodu jej zadefinovania európskymi súdnymi inštitúciami, a to či už ESĽP alebo Súdnym dvorom Európskej únie. Podstatou tejto požiadavky je okolnosť, že spravodlivosť (v tomto prípade nestrannosť pri rozhodovaní) musí byť nielen vykonaná, ale musí tak aj navonok pôsobiť. Do textu Trestného poriadku je v inkriminovanej súvislosti inkorporovaná formuláciou o vylúčení sudcu z vykonávania úkonov trestného konania, ktorá znie: „u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní". Objektívny test nezaujatosti, používaný aj v ústavno-súdnej rozhodovacej praxi, je založený na okolnosti, že sudca (okrem svojej skutočnej nestrannosti) sa musí ako nestranný javiť aj z pohľadu vonkajšieho nezávislého, resp. nestranného pozorovateľa. Takú nestrannosť nemožno v plnom rozsahu očakávať ani požadovať od samotného obvineného, ktorý má záujem na výsledku konania. Je stranou, a teda nemôže byť nestranný. Aby mohol byť vonkajší pozorovateľ objektívny, musí byť - okrem absencie priameho osobného záujmu na výsledku konania - vybavený informáciami o niektorých základných právnych (procesných) podmienkach konania (v ich vysvetľujúcom vyjadrení), ktoré sa viažu na ním posudzovanú problematiku. Napríklad vo vzťahu k prezumpcii nevinoty musí byť vysvetlené, že z dôvodu zabezpečenia osoby obvineného alebo zabezpečenia neovplyvňovaného priebehu konania môže byť obvinený stíhaný väzobne, aj keď je podľa zákona až do svojho právoplatného odsúdenia považovaný za nevinného. Pri mechanickom prevzatí princípu predpokladanej nevinoty a nedostatku súvisiacej informácie by sa vonkajšiemu pozorovateľovi mohlo zdať nepochopiteľné, že ten, kto je (stále) nevinný, je mesiace až roky väzobne stíhaný, teda väznený. Vo vzťahu k otázke (ne)vylúčenia sudcu z rozhodovania a okolností pertraktovaných v právnych vetách uvedených v prvých dvoch bodoch je zase potrebné vysvetliť, že skoršie rozhodnutie, ktoré je odsúdením inej osoby za ten istý trestný čin (skutok), sa síce podľa svojho znenia vzťahuje aj na obvineného (obžalovaného) v aktuálne vedenom konaní, keďže skoršie rozhodnutie hovorí, že aj táto osoba „bola pri tom". Záver o spáchaní trestného činu sa však z právneho pohľadu (a sudca uplatňuje právny pohľad) týka výlučne odsúdenia toho, kto bol v skoršom konaní obvineným (obžalovaným). Keďže to okolnosti popisu činu (v odsudzujúcom rozsudku) vyžadovali, nemohla byť účasť ďalšej osoby na jeho spáchaní ignorovaná

alebo zatajená. Táto osoba je však pred aj po svojom vlastnom obvinení a v proti nej vedenom konaní považovaná za nevinnú (bez ohľadu na znenie výroku skoršieho rozhodnutia v časti, ktorá sa jej týka). Vina jej musí byť dokázaná v osobitnom dokazovaní (teda „všetko odznova“). Dotknutá osoba nemôže byť odsúdená len preto, že sa o nej hovorí v skoršom rozhodnutí a sudca, ktorý o tejto osobe (ako o aktuálne obvinenom, resp. obžalovanom) rozhoduje, si toho je (musí byť) vedomý. Pokiaľ mu bola nasledujúca vec (druhého z obvinených) pridelená, musí v nej na základe takého svojho prístupu a postupu rozhodnúť, aj keď rozhodoval už v predchádzajúcej veci (prvého z obvinených, aktuálne už odsúdeného). Sudca však musí svoj (skôr popísaný) nezaujatý prístup dodržať, inak sa sám z rozhodovania vylúči. Vyššie uvedené platí aj pri skoršom konaní, ktoré prebiehalo pri „klasickom“ dokazovaní na hlavnom pojednávaní. V prípade, ktorý priamo vyvolal zaujatie stanoviska, je potom situácia z hľadiska nevylúčenia sudcu, ktorý rozhoduje (po prvej) aj v druhej veci, ako už bolo uvedené, ešte jednoduchší. Nie je totiž potrebné argumentačne sa odosobniť od hodnotenia dôkazov vo vzťahu k predmetnému skutku, ku ktorému (hodnoteniu) došlo v prvom konaní. Pri skoršom schválení dohody o vine a treste alebo skoršom prijatí vyhlásenia o uznaní viny totiž k dokazovaniu, a teda ani k hodnoteniu dôkazov, nedošlo. Samozrejme, prístup a postup sudcu, založený na uvedených princípoch (a ich zákonom vyjadrení) si vyžaduje určitý stupeň profesionálneho nadhľadu a autonómie skutkových a právnych úvah v oboch konaniach. To je však pre právo a dotknuté právnické povolanie charakteristické a od sudcu sa splnenie takých kritérií tradične vyžaduje. Závěry uvedené v prvých troch bodoch stanoviska sa potom preniesli do záverečného sumáru, obsiahnutého v poslednej právnej vete. Tá vyjadruje závěry o podstate riešenej otázky pre obe dotknuté procesné situácie, teda tak pre skoršie schválenie dohody o vine a treste, ako aj pre skoršie prijatie vyhlásenia obvineného o uznaní viny. Je v tomto momente potrebné uvedené závěry v texte tohto odôvodnenia zopakovať: Sudca, ktorý sa zúčastnil na rozhodovaní o dohode o vine a treste, neporušil prezumpciu neviny (§ 2 ods. 4 Trestného poriadku) vo vzťahu k inej osobe, ktorá sa mala podľa skutkovej vety dohody a rozsudku podľa § 334 ods. 4 Trestného poriadku podieľať na trestnej činnosti obvineného; taký sudca nie je vylúčený podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku z neskoršieho konania o obžalobe podanej proti dotknutej „inej osobe“ (môže ísť aj o spoluobžalovaného v tom istom konaní). Pravidlo uvedené v predchádzajúcej vete platí aj vo vzťahu k sudcovi, ktorý sa zúčastnil na rozhodovaní o prijatí vyhlásenia obvineného o vine podľa § 257 ods. 5, 7 Trestného poriadku a neskôr prejednávaná obžaloba sa týka inej osoby, ktorá sa mala podľa rozsudku vyhláseného na podklade naposledy označeného ustanovenia podieľať na trestnej činnosti obvineného (môže ísť aj o spoluobžalovaného v tom istom konaní). Tieto závěry majú ucelenú výpovednú hodnotu. Zdôrazňujú predovšetkým právny aspekt podstaty prvej kolégiom riešenej otázky. Zároveň v rovine vysvetlenia aj jej principiálne dôvody, ktoré sa premietli do obsahu platnej a účinnej právnej úpravy. Je potrebné k uvedeným dôvodom pripojiť aj dodatkový aspekt pragmatickej nevyhnutnosti, ktorý musí zákonodarca do určitej miery akceptovať, inak by bol ním prijatý zákon neaplikovateľný a nezabezpečil by naplnenie svojho účelu (v tomto prípade efektívny a spravodlivý výkon súdnictva v trestných veciach). Z tohto hľadiska je evidentné, že predmetom trestného konania je veľké množstvo vecí, ktoré sú páchané dvoma alebo viacerými spolupáchateľmi (§ 20 Trestného zákona), poprípade v spojení s účastníkom (§ 21 Trestného zákona), alebo by (pri prvotnom posúdení) z iného dôvodu (§ 18 ods. 1 Trestného poriadku) vyvolávali potrebu spoločného konania. Také konanie je v mnohých prípadoch vecne nemožné (napríklad nemožnosť zabezpečiť účasť niektorej z dotknutých osôb v konaní v primeranom čase). Nemusí sa viesť ani zo špecifických procesných dôvodov (podľa osobitných zákonných úprav) - napríklad využitie inštitútu konania o dohode o vine a treste len niektorým zo spoluobvinených, alebo použitie niektorého z odklonov trestného stíhania vo vzťahu k spolupracujúcej podozrivej osobe alebo obvinenému (z viacerých takých osôb). Oba naposledy uvedené prípady vylučujú spoločné stíhanie proti osobe dotknutej osobitným postupom a inému obvinenému. Preto je generálne ustanovená možnosť viesť spoločné konanie prelomiteľná (a to nielen v prípadoch, keď by bránila ukončeniu veci v primeranej lehote v zmysle naposledy označeného ustanovenia Trestného poriadku). Je zřejmé, že nie je možné zabezpečiť, aby v prípadoch postupne vedených (a postupne ukončených) konaní proti rôznym osobám, obvineným zo spáchania spoločnej trestnej činnosti, bolo možné (navyše na tom istom, teda vecne a miestne príslušnom súde) zabezpečiť iného sudcu (senát) pre každú z nich, a to napríklad aj v priebehu súdneho konania, po eventuálnom vylúčení konania proti niektorému zo spoluobžalovaných zo spoločného konania (s potrebou nového konania proti vylúčenému obžalovanému pred iným sudcom alebo senátom po „predelení“ veci). Navyše, nebolo by to ani v

iných smeroch pre výkon súdництва efektívne, a najmä - ako už bolo uvedené - odporovalo by to princípu neodňateľnosti veci zákonnému sudcovi (ktorému bola vec viacerých spoluobvinených pridelená, alebo keď mu postupne napadnuté veci boli pridelené náhodným výberom podľa platnej a účinnej úpravy zákona o súdoch). Pre účely tohto odôvodnenia je potrebné vyššie uvedené tézy doplniť o komentár z judikatúrneho pohľadu, a to ako v rozsahu zovšeobecňujúcej produkcie najvyššieho súdu, tak aj ESLP. Pokiaľ ide o rozhodnutie uvedené v poznámke pod čiarou (R 30/1998), toto zodpovedá (dokonca) „dôkaznej“ alternatíve skoršieho konania. V tejto situácii bolo konštatované, že nepôjde o prejudikovanie viny, ak súd v odsudzujúcom rozsudku, ktorý sa týka ďalších spolupáchateľov, uvedie vecnú súvislosť konania vylúčeného spolupáchateľa (doteraz neodsúdeného) s konaním ostatných spolupáchateľov. Aj keď spojenie obžalovaného pri páchaní trestného činu s inou osobou je v podkladovom rozhodnutí (parciálne citovanom v rozhodnutiach senátov 4T aj 5T) naznačené bez uvedenia podrobností, je z dotknutej formulácie zrejmé, že ide o spoločnú vôľu (úmysel) spáchať trestný čin. Zároveň je takto poukázané na iného obvineného, z čoho je súvislosť účasti tejto osoby na skutku ako na trestnom čine zrejmá. Ako už bolo uvedené, na vedomosti sudcu o identite oboch aktérov činu (odsudzovaného obžalovaného a iného, aktuálne pred súd nepostaveného obvineného) nič nemení ani použitie iniciál. Podstata veci je v tom, že odsudzujúce rozhodnutie sa týka obžalovaného, o ktorom sa takto rozhodlo, a prezumpcia nevinoty ďalšej osoby dotknutej popisom skutku nie je porušená. Tieto zásady sú rovnako vyjadrované aj v rozhodnutiach ESLP (označených a analyzovaných v konkurujúcich si rozhodnutiach senátov najvyššieho súdu 4T a 5T), samozrejme podľa konkrétnych okolností prípadu. Spojitým bodom je okolnosť, že ak sudca rozhoduje opakovane o inom páchatel'ovi toho istého skutku, musí zachovávať dôkaznú oddelenosť oboch konaní a výsledky skoršieho konania nesmie mechanicky prenášať do konania nasledujúceho (napríklad obsahovať odkazy, resp. priamo citovať skorší rozsudok) - taký negatívny príklad predstavuje rozhodnutie vo veci Ferrantelli a Santangelo proti Taliansku (rozsudok zo 7. augusta 1996, č. 19874/92). Naopak vo veci Schwarzenberger proti Nemecku (z 10. augusta 2006, č. 75737/01) bolo opätovné rozhodovanie tých istých sudcov o tom istom skutku, avšak inom jeho páchatel'ovi (pri konštatácii v skoršom rozhodnutí aj účasti až neskôr pred súd postavenej osoby na spáchaní činu) odobrené. Dotknutí sudcovia totiž v druhom prípade preskúmali vec aj z pohľadu aktuálneho obvineného a otázku jeho viny hodnotili samostatne a nanovo. Uvedené závery konvencujú tomu, čo je k uvedenej problematike uvedené v obsahu právnych viet a tohto odôvodnenia vyššie. Z hľadiska rozhodnutia, ktoré by ešte lepšie zodpovedalo posudzovanej situácii, je príliehavým príkladom rozhodnutie ESLP vo veci Kriegisch proti Nemecku (z 23. novembra 2010, č. 21698/06). V tomto prípade totiž k postupnosti oboch konaní došlo práve v situácii, keď prvé z nich bolo skončené odsúdením na základe dohody o vine a treste, ktorá skutkovo jednoznačne predznamenalá spáchanie trestného činu (aj) následne stíhanou osobou (sťažovateľom v konaní na ESLP). Išlo o situáciu „zrkadlového obrazu“ skutku v konštelácii obvinenia a podania obžaloby za predaj drogy určitým osobám v pozícii kupujúcich (prvý obžalovaný ako predajca a neskorší sťažovateľ ako v rozhodnutí uvedený kupujúci) - skutok v prvom konaní spojenom s uzavretím dohody o vine a treste obvineným (predávajúcim drogy). Následne bolo vedené konanie proti kupujúcemu drogy (sťažovateľovi) ako proti obžalovanému (podľa nemeckého práva je - rovnako ako v Slovenskej republike - trestným činom ako predaj, tak aj nákup drogy). ESLP v relevantných (pre riešenie otázku) pasážach odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol: V predmetnom prípade ten istý sudca, ktorý predsedal senátu krajského súdu Mosbach, vedúceho súdne konanie proti sťažovateľovi vo veci obžaloby z trestného činu obchodovania s omamnými látkami, taktiež predsedal predchádzajúcemu oddelenému konaniu, na základe ktorého bol dodávateľ omamnej látky H. odsúdený. Ten sa plne priznal v dôsledku uzavretia dohody o vine a treste so súdom, ktorá mu výmenou za uznanie viny zabezpečila zmiernenie predpokladaného výmeru trestu odňatia slobody. Rovnaký sudca navrhol sťažovateľovi uzavretie dohody o vine a treste na prvom pojednávaní jeho neskoršieho súdneho konania s tým, že trestné konanie vedené proti nemu by bolo ukončené a jeho trest by bol podstatne zmiernený výmenou za jeho priznanie. Súd opakuje, že samotná skutočnosť, že sudca rozhodol o obžalobe v podobnej no nesúvisiacej veci, alebo že stíhal spoluobvineného v samostatnom súdnom konaní, nie je sama o sebe dostatočná na vznik pochybností o nestrannosti sudcu v neskoršom prípade (viď Poppe proti Holandsku, č. 32271/04, odsek 26, zo dňa 24. marca 2009, a Schwarzenberger proti Nemecku, č. 75737/01, odsek 42, zo dňa 10. augusta 2006). Súd sa tiež domnieva, že návrh, predložený sudcom G. na prvom pojednávaní v rámci sťažovateľovho súdneho konania, na základe ktorého by trestné

stíhanie vedené proti sťažovateľovi bolo ukončené a výmenou za priznanie jeho trest výrazne zmiernený, možno, s ohľadom na urýchlenie konania a riadny výkon spravodlivosti, považovať za opodstatnený. Súd však pripúšťa, že súbeh vyššie menovaných skutočností môže vyvolať pochybnosti o tom, či krajský súd už vopred, zaujato, nedospel k záveru o merite veci sťažovateľa v ranom štádiu jeho súdneho konania. Je úlohou [Európskeho] súdu [pre ľudské práva] rozhodnúť, či, s ohľadom na okolnosti predmetného prípadu, sú dané pochybnosti objektívne odôvodnené (viď Morel proti Francúzsku, č. 34130/96, odsek 44, ESLP 2000-VI). V tejto súvislosti je súd spokojný s tým, že nič nenaznačuje, že by predošlé súdne konanie a rozsudok vynesený proti H., ovplyvnili rozhodovanie okresného súdu Mosbach o otázke sťažovateľovej viny, alebo že by viedli k predpojatosti o merite veci. Po prvé, berúc ohľad na to, že osoba s menom Kriegisch je medzi inými spomenutá v rozsudku vynesenom proti H. ako kupec drog, súd poznamenáva, že dokázané skutočnosti mali základ v priznaní H. a výpovedi príslušníka policajného zboru P., a že odkaz na klientov H. bol nevyhnutný na jeho odsúdenie. Rozsudok nenaznačuje konkrétnu kvalifikáciu sťažovateľovho konania, či už trestného alebo netrestného, ani neustanovuje jeho vinu (viď Poppe, citovaný vyššie, odsek 28; Schwarzenberger, citovaný vyššie, odsek 43; a, a contrario, Ferrantelli a Santangelo proti Taliansku, zo dňa 7. augusta 1996, odsek 59, Zbierka rozhodnutí 1996-III, a Rojas Morales proti Taliansku, č. 39676/98, odsek 33, zo dňa 16. novembra 2000). Po druhé, čo sa týka dohody o vine a treste uzavretej medzi H. a krajským súdom v priebehu procesu s H., súd zastáva názor, že okolnosti prípadu, tak ako boli predložené vnútroštátnym súdom, neodhaľujú objektívne dôvody pre obavy sťažovateľa, že takáto dohoda o vine a treste sa týkala otázky preventívnej väzby a bola uzatvorená v rozpore s vnútroštátnym právom alebo s cieľom, inter alia, umožniť neskoršie odsúdenie sťažovateľa. Súd poukázal na to, že jeho úlohou nie je vykladať národné právo a v tomto prípade teda posudzovať, či trestná sadzba navrhnutá sudcom G. v prípade uznania viny bola vyrátaná v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi a judikatúrou (viď, medzi iným, Tejedor García proti Španielsku, zo dňa 16. decembra 1997, odsek 31, Zbierka rozhodnutí 1997-VIII). Nemôže tiež špekulovať o tom, či sťažovateľovi rozsudkom uložený výsledný trest odrážal úvahy, o ktoré sa opieral pôvodný návrh, na čo poukázal sťažovateľ. Súd v tomto kontexte poznamenáva, že národné súdy pri preskúvaní prípadu prišli k záveru, že zmiernenie trestu navrhnuté sťažovateľovi, hoc značné, bolo stále v súlade s požiadavkami vnútroštátneho práva a súdnej praxe. Súd má preto za to, že nič nenaznačuje, že by sudca pri ponúknutí rozsiahleho zmiernenia sťažovateľovho trestu výmenou za priznanie prekročil svoje kompetencie a podrobil sťažovateľa, ktorý bol v súdnom konaní právne zastúpený, neprípustnému nátlaku. Záverom je súd spokojný, že súdne konanie, ktoré nasledovalo po odmietnutí návrhu sudcu G. na ukončenie trestného konania, nevznáša pochybnosti o nestrannosti okresného súdu Mosbach. Krajský súd na 6 pojednávaníach vypočul mnohých svedkov, pričom niektorí z nich boli navrhnutí sťažovateľom, a prečítal niekoľko listín, tak ako žiadal obžalovaný. Rozsudok obsahuje hodnotenie dôveryhodnosti a dôkaznej váhy vykonaných svedeckých výpovedí a výslovne poukazuje na fakt, že priznanie H. v predošlom súdnom konaní nebolo brané do úvahy. Vo svetle získaných dôkazov bol sťažovateľ odsúdený za trestný čin obchodovania s omamnými látkami v jednom prípade a oslobodený v dvoch ďalších. Súd tiež poznamenáva, že rozsudok vynesený proti sťažovateľovi neobsahuje žiadny odkaz na predchádzajúci rozsudok proti H (viď Schwarzenberger proti Nemecku, č. 75737/01, odsek 43, zo dňa 10. augusta 2006; a, a contrario, Ferrantelli a Santangelo, citovaný vyššie, odsek 59). Súd je preto spokojný, že konečné hodnotenie sťažovateľovho prípadu bolo uskutočnené v čase, keď bol vynesený rozsudok v jeho veci a založené na dôkazoch vykonaných a tvrdeniach prednesených pred súdom v rámci jeho vlastného súdneho konania (viď Morel, citovaný vyššie, odsek 45). Sťažovateľove tvrdenia týkajúce sa námietky zaujatosti vo vzťahu k okresnému súdu Mosbach sú založené na sérii domnienok, ktoré neboli preukázané ani pred národnými súdmi a ani pred týmto súdom. Berúc do úvahy všetky okolnosti prípadu súd je toho názoru, že sťažovateľove námietky zaujatosti vo vzťahu ku krajskému súdu Mosbach neboli objektívne odôvodnené a nič nenaznačuje tomu, že by bol porušený článok 6 odsek 1 Dohovoru. Súd preto rozhodol, že sťažnosť v tejto časti je zjavne nedôvodná a musí byť zamietnutá v súlade s článkom 35 odsekom 3 a 4 Dohovoru. Je teda zrejmé, že skoršie uzavretie dohody o vine a treste s inou osobou, s uvedením vo výroku odsudzujúceho rozsudku neskoršieho obžalovaného ako páchatela trestného činu (skutkovým popisom, nie právne), nie je spochybnením nestrannosti konajúceho sudcu. V skoršom rozhodnutí nebol sťažovateľ obvineným a (teda) v rozhodnutí nebolo jeho konanie právne kvalifikované ako trestný čin (hoci, ako už bolo uvedené, trestnej činnosti zodpovedajúce podkladové konanie bolo v

tomto rozhodnutí popísané ako ním vykonané). Za prejav zaujatosti v popísanej situácii dokonca nebol považovaný ani návrh konajúceho sudcu na rozsiahle zmiernenie sťažovateľovho trestu výmenou za jeho priznanie. Aj toto rozhodnutie v typovo zhodnej situácii (z hľadiska postupu v druhom z konaní ešte podfarbenej priamou ponukou sudcu na priznanie sa za zníženie trestu), ktoré navyše rozsiahle zohľadňuje relevantnú judikatúru ESJP o riešenej problematike, zapadá do rámca vyššie uvedených záverov právnych viet stanoviska, ako aj úvah vedúcich k ich prijatiu. Prijaté závery preto zodpovedajú zákonu a (rovnako) sú konformné národnej a európskej judikatúre. B.Kým v časti A. je riešená vecná stránka dotknutej problematiky (s finálnym výstupom v právnej vete uvedenej v bode IV.), v časti B. nachádza svoj odraz formálny, resp. procesný aspekt rozhodovania o vylúčení sudcu z konania a rozhodovania pre jeho (možnú) zaujatosť. Ide o otázku, či sa o takom vylúčení na základe rovnakej okolnosti, ktorá by mala byť (sudcom oznámeným alebo stranou namietaným) dôvodom vylúčenia, rozhoduje (resp. sa posudzuje) do právoplatného skončenia súdneho konania opakovane. Odpoveď je, ak ide o sudcu súdu prvého stupňa a za predpokladu, že o dotknutej otázke rozhodol podľa § 32 ods. 1 veta prvá alebo podľa § 32 ods. 3, ods. 5 písm. c/ Trestného poriadku nadriadený súd (teda súd, ktorý bude neskôr v pozícii odvolacieho súdu), negatívna. Rovnako pri právoplatnom rozhodnutí o vylúčení (alebo nevylúčení) sudcu súdu vyššieho stupňa s právnymi účinkami pre konanie na tomto stupni podľa § 32 ods. 1 veta druhá a v § 32 ods. 3 (v naposledy uvedenom prípade len eventuálne v spojení aj s ods. 5 písm. d/ tohto ustanovenia) Trestného poriadku. Podstatou veci teda je, že ak sa o uvedenej otázke, v súvislostiach konkretizovaného dôvodu pochybností o nezaujatosti v zmysle § 31 ods. 1 Trestného poriadku, vyskytne v priebehu konania procesne relevantný podnet - oznámenie sudcu (§ 32 ods. 1 Trestného poriadku) alebo námietka strany (§ 32 ods. 3 Trestného poriadku), rozhodne sa o ňom v bezprostrednej nadväznosti naň. Účelom je, aby v prípade opodstatnenosti dôvodu na vylúčenie ihneď konal a rozhodol iný sudca, inak by sa konalo zbytočne (úkon, ktorý vykonala vylúčená osoba, nemôže byť v zmysle § 31 ods. 4 veta druhá Trestného poriadku podkladom na rozhodnutie v trestnom konaní, pozri aj postup ustanovujúci výnimku z prednostného rozhodovania o vylúčení a jej obmedzenia podľa § 32 ods. 4 Trestného poriadku). Dotknutá otázka sa, pokiaľ ide o dôvod na vylúčenie sudcu prvého stupňa, rieši aj v odvolacom konaní, a to ex offo, teda bez ohľadu na obsah odvolacích námietok (§ 317 ods. 1 veta druhá, § 371 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku). To však platí len vtedy, ak sa o konkrétnej okolnosti ako dôvodu na vylúčenie nerozhodlo už skôr s jednoznačným kompetenčným oprávnením podľa § 32 ods. 1 veta prvá alebo podľa § 32 ods. 3, ods. 5 písm. c/ Trestného poriadku, teda za účasti nadriadeného súdu ako súdu druhého stupňa (naposledy označené ustanovenia majú v takom prípade oproti ustanoveniu § 317 ods. 1 Trestného poriadku povahu osobitného predpisu - *lex specialis*, a teda prednosť). Vecný účel platnej a účinnej predmetnej zákonnej úpravy je uvedený vyššie a je zrejмый, teda procesná racionalita v zmysle nepredlžovania priebehu konania výkonom jeho (neskôr) znegovateľnej časti. Lapidárne povedané, otázka viny sa rieši až na konci prvostupňového konania, otázka vylúčenia sudcu, ak je nadnesená tým, kto ju v konaní nadniesť môže, sa rieši ihneď. Z procesného hľadiska potom platí, že o riešenej otázke bolo už právoplatne rozhodnuté. Odvolací súd nemôže také skoršie rozhodnutie, ktoré je rovnako rozhodnutím súdu druhého stupňa (krajský súd oproti okresnému súdu alebo okresnému súdu v sídle krajského súdu, najvyšší súd oproti Špecializovanému trestnému súdu), a v konkrétnom konaní rozhodnutím toho istého súdu, zrušiť. Nemôže teda negovať jeho právne účinky. Ak by rozhodol inak (ak by problém vôbec posudzoval), vo vzťahu ku konkrétnej okolnosti (ako dôvodu na vylúčenie sudcu) by vznikla kolízia s princípom *ne bis in idem*. Súd rovnakého stupňa by totiž o tej istej otázke rozhodoval opakovane, pričom právnym účinkom jeho rozhodnutia bránia už nastalé a stále pôsobiace právne účinky rozhodnutia pôvodného (nejde o prekážku *res iudicata* v zmysle § 9 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku, aj keď táto úprava odráža ten istý princíp, ale vo vzťahu k meritórnemu rozhodnutiu - rozhodnutiu vo veci samej, o rovnakej osobe a rovnakom skutku). Odvolací prieskum možno pripustiť, ak by o otázke vylúčenia rozhodol len súd prvého stupňa, bez rozhodovania nadriadeného súdu podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku, teda na námietku strany a bez sťažnostného prieskumu. Súd prvého stupňa preskúmava postup orgánov predsúdneho konania. Súd druhého stupňa (ktorým je sťažnostný aj odvolací súd) preskúmava rovnako taký postup a okrem toho aj postup súdu prvého stupňa. Ako však už bolo uvedené vyššie, nepreskúmava postup súdu toho istého stupňa, teda druhostupňového súdu, v konkrétnom konaní potom (dokonca) toho istého súdu. V prípadoch, ktoré boli podkladom pre zaujatie stanoviska, teda ak bola dotknutá otázka vyriešená prvým z rozhodnutí najvyššieho súdu (senát 2T), nemohla byť už riešená druhým rozhodnutím tohto súdu (senát 4T).

Pokiaľ ide o tretie rozhodnutie najvyššieho súdu (senát 5T), toto konštatuje, že otázka je prvým rozhodnutím vyriešená a toto rozhodnutie stále (právne) platí. Ďalší prieskum uvedenej otázky (v jej konkretizovanom vyjadrení) prichádza potom do úvahy až na základe rozhodovania súdu, ktorý môže negovať právne účinky pôvodného rozhodnutia, a to buď ho priamo zrušiť, alebo ho negovať pri prieskume postupu súdu nižšieho stupňa (s možnosťou následného zrušenia meritórneho rozhodnutia). V trestnom konaní ide o dovolacie konanie, v ktorom možno napadnúť nevyhlásenie sudcu dovolaním z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku (alebo nedôvodné vylúčenie sudcu z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku). Prieskum pôvodného rozhodnutia je konkrétne možný podľa § 374 ods. 3 Trestného poriadku („v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytykané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku“) - konaním o riadnom opravnom prostriedku je konanie o sťažnosti proti uzneseniu nadriadeného súdu o riešenej otázke. Námietskou vznesenou už v priebehu konania je vyriešená aj podmienka predchádzajúceho uplatnenia okolností zodpovedajúcich tejto kategórii dovolacích dôvodov v zmysle § 371 ods. 4 Trestného poriadku („najneskôr v konaní pred odvolacím súdom“). Možnosť zrušenia meritórneho rozhodnutia a predchádzajúceho mu „chýbného konania“ je daná ustanoveniami § 386 ods. 2, § 388 ods. 1 Trestného poriadku. V inom než trestnom konaní ide o oprávnenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa čl. 127 ods. 2 Ústavy a § 56 ods. 2, ods. 6 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, na čo nadväzujú ustanovenia § 362b a nasl. Trestného poriadku. Z hľadiska prieskumných oprávnení a tzv. kasačnej viazanosti jeho rozhodnutím je ústavný súd orgánom, ktorý má postavenie súdu vyššieho stupňa. Ďalšou alternatívou prieskumu v inom než trestnom konaní je rozhodnutie ESLP, s následným špecifickým postupom podľa § 394 ods. 4 Trestného poriadku. Je potrebné opätovne zdôrazniť, že ide o konkrétnu okolnosť, ktorá je (mala byť) dôvodom na vylúčenie sudcu. Vo vzťahu k inej okolnosti je opätovný prieskum možný, a to aj v priebehu konania. Naopak, pokiaľ ide o tú istú okolnosť ako dôvod vylúčenia, vecnej a právnej logike vyššie uvedených záverov zodpovedá ustanovenie § 32 ods. 6 Trestného poriadku, podľa ktorého o námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, sa nekoná - alternatíva kumulatívneho (a to odvolacieho) prieskumu je uvedená vyššie, pokiaľ by vo vzťahu k sudcovi súdu prvého stupňa nerozhodoval o tejto otázke (aj) nadriadený (teda neskorší odvolací) súd. Iné alternatívy uvedené v naposledy označenom ustanovení sú potom opäť výrazom procesnej racionality a „nezdržiavania“ konania (podľa názoru súdu prvého stupňa) oneskorenými, rýdzo procesne - postupovými alebo mimozákonnými námietkami. V týchto prípadoch dôjde k odvolaciemu prieskumu (a to zväčša aj ex off). Posudzovaniu dotknutej otázky však nebráni skoršie rozhodnutie o nej (nepôjde o bis in idem). V celkovom (negatívnom) vyjadrení princípu zákonného postupu, ak by sa mal konkrétny dôvod na vylúčenie sudcu pre zaujatosť skúmať opakovane, právna úprava by neukladala rozhodovať o oznámení sudcu alebo námietke zaujatosti proti jeho osobe ihneď po jej podaní. Také rozhodnutie by totiž bolo len „podmienečné“ a dočasné, s možnosťou revízie v odvolacom konaní, a teda vo svojej podstate zbytočné. Na mieste by bolo nanajvýš túto okolnosť evidovať a rozhodnúť o nej až odvolacím súdom - ako však už bolo uvedené, ak sa popísaný problém vyskytne, je potrebné ho z hľadiska vecnej a procesnej logiky riešiť okamžite. Samozrejme, riešenie možno preskúmať, ale len v konaní na súde vyššieho stupňa (alebo súde majúcom povahu takého súdu). V zovšeobecňujúcom vyjadrení platí teda judikatúrne vyjadrenie uvedené v bode B. právnych viet, prijatých kolégiom v nasledujúcom znení: O zaujatosti sudcu súdu prvého stupňa (na podklade § 31 ods. 1 Trestného poriadku) sa rozhoduje v bezprostrednej časovej nadväznosti na buď oznámenie takej okolnosti konajúcim sudcom (§ 32 ods. 1 Trestného poriadku) alebo námietku strany (§ 31 ods. 4, § 32 ods. 3 Trestného poriadku); námietku zaujatosti možno na tých istých dôvodoch založiť len raz (§ 32 ods. 6 Trestného poriadku, alternatíva prvá). V odvolacom konaní sa konkrétna okolnosť ako dôvod (možného) vylúčenia sudcu preskúmava len vtedy, ak o nej doposiaľ nebolo rozhodnuté nadriadeným súdom podľa predchádzajúcej vety (§ 32 ods. 1 alebo § 32 ods. 5 písm. c/ Trestného poriadku), keďže odvolací súd nemôže také skoršie rozhodnutie (súdu toho istého stupňa) zrušiť. Uvedené rozhodnutie vyvoláva vo vzťahu k dotknutej otázke in concreto aj naďalej právne účinky (uplatní sa zásada ne bis in idem). Napadnúť nevyhlásenie sudcu možno vo vyššie popísanej situácii len dovolaním z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku (alebo nedôvodné vylúčenie sudcu z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku). Špecializovaný

trestný súd v podstate totožným rozsudkom (s menšími odchýlkami týkajúcimi sa obžalovaných W. Z. a V. L.) opätovne odsúdil vyššie uvedených obžalovaných rozsudkom z 20. apríla 2017, sp. zn. BB-3T/32/2014. V časovej osi týkajúcej sa tejto trestnej veci je potom namieste spomenúť aj okolnosť, že vyššie uvedené uznesenie senátu 5T (sp. zn. 5 Ndt 3/2017 z 9. marca 2017) bolo podrobené aj testu ústavnosti na podklade ústavnej sťažnosti podanej obžalovaným F. N., zastúpeného obhajcom JUDr. Namirom Alyasrym PhD., ktorú Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením z 12. júna 2017, sp. zn. III. ÚS 417/2017, ako zjavne neopodstatnenú odmietol. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom namietaného uznesenia najvyššieho súdu konštatoval, že senát 5T najvyššieho súdu konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho závery sú legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné a rozhodnutie je náležité odôvodnené. Ústavný súd zároveň dodal, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom 7. júla 2017, uznesením, sp. zn. 4 To 2/2017, podľa § 316 ods. 3 písm. a/, c/, § 324 Tr. por. zrušil rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 20. apríla 2017, sp. zn. BB-3T/32/2014 a podľa § 325, § 23 ods. 3 Tr. por. a § 91 zákona č. 757/2004, trestnú vec obž. L. Y. a spol. odňal Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica a prikázal ju Krajskému súdu v Banskej Bystrici. Svoje rozhodnutie založil v podstate na predchádzajúcej argumentácii s tým, že stanoviskom Trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie je viazaný. Trestná vec obž. L. Y. a spol. bola predložená Krajskému súdu v Banskej Bystrici 27. júla 2017. Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len špeciálny prokurátor) podal 6. septembra 2017 návrh na odňatie a prikázanie veci. Vo svojom návrhu v podstate poukázal na stanovisko Trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 11/2017 z 5. apríla 2017 vychádzajúce z uznesenia tohto súdu z 9. marca 2017, sp. zn. 5 Ndt 3/2017, ktoré prešlo aj testom ústavnosti (uznesenie ÚS SR z 12. júna 2017, sp. zn. III. ÚS 417/2017), z ktorých bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že zákonnými sudcami na prejednanie a rozhodnutie trestnej veci proti obž. L. Y. a spol. sú pôvodní sudcovia Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, ktorí opakovane neboli vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania v tejto veci. Vzhľadom k tomu sa podaným návrhom domáhal, aby spoločne nadriadený súd - Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 23 ods. 1 Tr. por. odňal trestnú vec obž. L. Y. a spol. Krajskému súdu v Banskej Bystrici a prikázal ju Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica. Vec bola elektronickými prostriedkami podateľne Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pridelená do senátu 5T pod sp. zn. 5 Ndt 19/2017, pričom predsedom senátu bol predmetný návrh doručený na vyjadrenie všetkým procesným stranám. Negatívne stanovisko k podanému návrhu podali obžalovaní L. Y. a F. N., a to aj prostredníctvom svojich obhajcov, pričom ostatne menovaný vzniesol aj námietku zaujatosti voči členom senátu 5Ndt, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté 16. októbra 2017. S podaným návrhom sa v plnom rozsahu stotožnil splnomocnenec poškodených Ing. G. X. a O. X.. Podľa § 23 ods. 1 Tr. por. z dôležitých dôvodov môže byť vec príslušnému súdu odňatá a prikázaná inému súdu toho istého druhu a stupňa; o odňatí a prikázaní rozhoduje súd, ktorý je obom súdom najbližšie spoločne nadriadený. Podľa § 31 ods. 1 Tr. por. z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca, prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník, asistent prokurátora a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi a splnomocnencom, alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní. Podľa čl. 48 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Ide o významnú ústavnú zásadu, ktorú treba dôsledne zachovávať, to znamená brať ju do úvahy aj pri rozhodovaní o návrhoch na odňatie a prikázanie veci príslušnému súdu podľa § 23 Tr. por. Odňatie a prikázanie veci podľa § 23 Tr. por. je výnimkou z vyššie uvedenej ústavnej zásady. Dôležité dôvody v zmysle § 23 Tr. por. môžu byť dôvody, ktoré zabezpečujú nestranné a zákonné prerokovanie veci, náležité zistenie skutkového stavu potrebného na rozhodnutie, ako aj uplatnenie všetkých do úvahy prichádzajúcich základných zásad trestného konania. Medzi dôležité dôvody na odňatie a prikázanie veci v zmysle § 23 Tr. por. patrí aj vylúčenie všetkých sudcov príslušného súdu z rozhodovania. Senát 5T v plnom rozsahu zotrúva na svojich názoroch detailne

rozvedených v rozhodnutí z 9. marca 2017, sp. zn. 5 Ndt 3/2017. Tieto právne závery sa stali podkladom pre stanovisko Trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. apríla 2017, sp. zn. Tpj 11/2017. Navyše uvedené právne závery boli podrobené aj testu ústavnosti, konkrétne uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky 12. júna 2017, sp. zn. III. ÚS 417/2017. Aj v tomto prípade senát 5T konal a rozhodol konzistentne a kontinuálne nielen s poukazom na svoju predchádzajúcu rozhodovaciu činnosť, ale aj s poukazom na spomenuté stanovisko. Senát 5T o otázke odňatia a prikázania veci z dôvodov namietaného vylúčenia konajúcich sudcov Špecializovaného trestného súdu (v minulosti rozhodli v konaní o dohode o vine a treste a prijali vyhlásenie za vinného, pričom v skutkovej vete bola uvedená osoba obžalovaného v tomto prebiehajúcom konaní) už raz vyššie uvedeným rozhodnutím definitívne rozhodol a odvolací senát 4T do právoplatného skončenia tejto trestnej veci nemôže také skoršie rozhodnutie (súdu toho istého stupňa) zrušiť. Uvedené rozhodnutie vyvoláva vo vzťahu k dotknutej otázke in concreto aj naďalej právne účinky (uplatní sa zásada ne bis in idem). Napadnúť nevylúčenie týchto sudcov z vyššie uvedených dôvodov v tejto trestnej veci možno len dovolaním z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. (pozri aj R 8/1980). Pokiaľ senát 4T nerešpektoval predchádzajúce rozhodnutie senátu 5T o odňatí a prikázaní veci a z toho vychádzajúce stanovisko Trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, senát 5T poukazuje na odôvodnenie iného rozhodnutia senátu 4T (rozsudok z 29. mája 2015, sp. zn. 4 To 1/2015), z ktorého vyplýva nasledovné (doslovné znenie): „V tomto smere je preto legitímne sa zaoberať aj právnou istotou, predvídateľnosťou a hlavne celkovou harmonizáciou rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní, vrátane súdov a dôvery procesných strán v trestnom konaní v akty orgánov verejnej moci. Bez tejto dôvery nie je výkon verejnej moci v demokratickom štáte možný, resp. je veľmi nákladný. Dôvera je esenciálnou a funkčnou podmienkou výkonu demokratickej verejnej moci, a preto je nutné dôveru v akty verejnej moci chrániť, a tak i „orgány právneho štátu“ chrániace individuálne ľudské práva a slobody majú ústavnú povinnosť premýšľať o dôsledkoch svojich rozhodnutí, zohľadňovať svoj predchádzajúci postup. Dôvera v rozhodovanie štátnych orgánov patrí medzi základné mimoprávne atribúty právneho štátu. Orgány verejnej moci musia prihliadať na to, aké očakávanie svojim postupom a činnosťou vyvolajú. Súdny sú povinné dbať o celkovú harmonizáciu rozhodnutí. Prezentovanie opačného postupu, ako niečoho bežného, nepochybne podryva ideu spravodlivosti“. Na tomto mieste senát 5T ďalej považuje za potrebné uviesť nasledovné: Sudca sa môže ocitnúť v pozícii, keď uplatňuje tzv. súdne uváženie. Prirodzene, toto uváženie je obmedzené, napriek tomu však existuje. V takých situáciách sa sudca môže riadiť svojimi vlastnými názormi. Lenže aj v takých prípadoch, je ich len nepatrná menšina, je cesta k úplnej subjektívnosti zavretá. Sudca sa nemôže utiekať k svojim odchylným osobným sklonom alebo k svojmu osobitnému názoru. Nemôže sa ani uchýliť k individuálnym hodnotám, ktoré protirečia hodnotám právneho systému, ale musí urobiť to najlepšie rozhodnutie v rámci objektívnych úvah. Sudca musí nájsť najlepšie riešenie v medziach dosiahnuteľných objektívnych údajov. Ak ho k tomu nedoviedie právny systém, mal by zvážiť viacero možností. Právny systém však obmedzuje rozsah sudcovských úvah. Sudcovi nebolo nikdy dovolené robiť jednoducho to, čo sa mu zapáči. Aj keď je sudca „sám sebou“, pôsobí v rámci spoločnosti, právneho systému a sudcovských tradícií. Vychádzajúc z vyššie uvedených úvah je potom podľa senátu 5T bezpochyby zrejmé, že v prípade rozhodovacej činnosti senátu 4T v tejto trestnej veci (alebo väčšiny jeho členov, keďže jeden člen tohto senátu hlasoval za prijatie vyššie uvedeného stanoviska) ide o zjavnú svojvôľu so snahou o dlhodobú a opakovanú elimináciu rozhodovacej činnosti Špecializovaného trestného súdu, ktorá nemá oporu v zákone a ani v judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Senát 5T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky preto na podklade návrhu špeciálneho prokurátora postupom podľa § 23 ods. 1 Tr. por. z dôvodov vyššie uvedených trestnú vec obž. L. Y. vedenú pod sp. zn. 5T 1/2017 odňal Krajskému súdu v Banskej Bystrici a prikázal Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, nakoľko sudcovia tohto súdu, členovia senátu 3T JUDr. Jozef Šutka, JUDr. Ján Hrubala a JUDr. Ján Giertli nie sú vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci obž. L. Y. a spol., v dôsledku čoho senát 5T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky túto trestnú vec tomuto súdu už v minulosti neodňal. Záverom treba len dodať, že senát 4T, resp. dvaja jeho členovia, takýmto procesným postupom majúcnym znaky svojvôle paralyzáciou rozhodovacej činnosti Špecializovaného trestného súdu viacej ako rok bráni výkonu spravodlivosti. V tejto súvislosti senát 5T dáva do pozornosti, že trestná vec obž. L. Y. prvýkrát napadla do senátu 4T 20. júla 2016, pričom predseda senátu a zároveň

sudca spravodajca v tejto veci až po šiestich mesiacoch zistil na podklade odvolacej námietky obž. L. Y. a jeho obhajcov, že vo veci mali konať a rozhodnúť vylúčení sudcovia, na podklade ktorej skutočnosti senát 4T napadnutý rozsudok 6. februára 2017 zrušil. A v tomto procesnom postupe senát 4T, resp. dvaja jeho členovia, pokračoval aj v prípade druhého odsudzujúceho rozsudku Špecializovaného trestného súdu napriek prijatému stanovisku Trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. V trestnej veci obž. L. Y. a spol. o podanej obžalobe opätovne rozhodne pôvodný senát 3T Špecializovaného trestného súdu v zložení predseda senátu JUDr. Jozef Šutka a sudcovia JUDr. Ján Hrubala a JUDr. Ján Giertli, pričom trestná vec bude na tomto súde vedená pod pôvodnou sp. zn. BB-3T/32/2014.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.